RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

12. juni 2007 *

I de forenede sager T-57/04 og T-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, České Budějovice (Den Tjekkiske Republik), ved advokat F. Fajgenbaum,

sagsøger i sag T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., Saint Louis, Missouri (De Forenede Stater), først ved advokaterne V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart og B. Goebel, derefter ved advokaterne von Bomhard, Renck, Ohlgart og Goebel,

sagsøger i sag T-71/04,

* Processprog: engelsk.

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. Folliard-Monguiral og I. de Medrano Caballero, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

de andre parter i sagerne for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenienter ved Retten:

Anheuser-Busch, Inc. (i sag T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (i sag T-71/04),

angående en sag om annullation af afgørelse truffet den 3. december 2003 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1024/2001-2 og sag R 1000/2001-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Budějovický Budvar, národní podnik og Anheuser-Busch, Inc.,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby og K. Jürimäe,

justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas,

under henvisning til stævningerne, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 10. februar 2004 (sag T-57/04) og den 20. februar 2004 (sag T-71/04),

under henvisning til kendelsen afsagt den 23. september 2004 af formanden for Rettens Femte Afdeling om i henhold til artikel 50 i Rettens procesreglement at forene disse sager med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt dommen,

under henvisning til Harmoniseringskontorets svarskrifter, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 27. september 2004,

under henvisning til intervenienternes svarskrifter, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 28. september 2004 (sag T-71/04) og den 29. september 2004 (sag T-57/04),

efter henvisning af sagen til Rettens Femte Udvidede Afdeling og efter retsmødet den 13. oktober 2005,

på grundlag af kendelse af 14. maj 2007 om genåbning af den mundtlige forhandling og under henvisning til parternes indlæg vedrørende den af Anheuser-Busch, Inc. fremsatte begæring af 8. maj 2007 om, at der ikke træffes afgørelse i sag T-71/04,

efter afslutningen af den mundtlige forhandling den 24. maj 2007,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

I — *International ret*

1 Artikel 1-5 i Lissabon-aftalen af 31. oktober 1958 om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og deres internationale registrering, som revideret i Stockholm den 14. juli 1967 og ændret den 28. september 1979, bestemmer følgende:

»*Artikel 1*

1) De lande, hvor denne aftale finder anvendelse, udgør en særlig union inden for rammerne af unionen til beskyttelse af den industrielle ejendomsret.

2) Landene påtager sig på deres områder og i henhold til ordlyden i denne aftale at beskytte de oprindelsesbetegnelser for varer fra andre lande i den særlige union, som er anerkendt og beskyttet som sådan i deres oprindelsesland og registreret ved Det Internationale Bureau for Intellektuel Ejendomsret [...] som omhandlet i konventionen til oprettelse af Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret [...]

Artikel 2

1) Ved oprindelsesbetegnelse i denne aftales forstand forstås en geografisk betegnelse på et land, en region, eller en lokalitet, som tjener til at betegne en vare, som stammer herfra, idet dens kvalitet og kendetegn udelukkende eller i det væsentlige kan henføres til det geografiske område, herunder naturlige og menneskelige faktorer.

2) Oprindelseslandet er det land, eller den heri beliggende region eller lokalitet, hvis navn udgør oprindelsesbetegnelsen, som har givet varen dens renommé.

Artikel 3

Det skal sikres, at der ydes beskyttelse mod enhver uretmæssig brug eller efterligning, selv hvis varens virkelige oprindelse er angivet, eller hvis betegnelsen er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller lignende.

Artikel 4

Bestemmelserne i denne aftale udelukker på ingen måde den beskyttelse, som allerede ydes oprindelsesbetegnelser i hvert land i den særlige union i henhold til

andre internationale instrumenter såsom Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af industriel ejendomsret, som senere revideret, og Madrid-arrangementet af 14. april 1891 om forbud mod falske eller vildledende oprindelsesangivelser, som senere revideret, eller i henhold til national lovgivning eller retspraksis.

Artikel 5

1) Registreringen af oprindelsesbetegnelser skal ske ved Det Internationale Bureau på anmodning fra myndighederne i landene i den særlige union i de fysiske eller juridiske personers navn, offentlige eller private, som i henhold til deres nationale lovgivning er indehavere af retten til at bruge disse betegnelser.

2) Det Internationale Bureau underretter uden ophold myndighederne i de forskellige lande i den særlige union om registreringerne og offentliggør disse med mellemrum i en Tidende.

3) Landenes myndigheder kan erklære, at de ikke kan sikre beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse, hvis registrering de er blevet underrettet om, men kun i det omfang deres erklæring meddeles Det Internationale Bureau med angivelse af begrundelser, inden for en frist på et år fra modtagelsen af registreringsmeddelelsen, og uden at denne erklæring i det pågældende land kan berøre andre former for beskyttelse af betegnelsen, som dennes indehaver kan kræve i henhold til artikel 4 ovenfor.

[...]«

2 Af regel 9 og 16 i gennemførelsesforskrifterne til Lissabon-aftalen, som de trådte i kraft den 1. april 2002, følger:

»Regel 9

Afslag

1) Ethvert afslag skal meddeles Det Internationale Bureau af den kompetente forvaltningsmyndighed i det kontraherende land, hvor afslaget er givet, og skal underskrives af denne forvaltningsmyndighed.

[...]

Regel 16

Ugyldiggørelse

1) Når virkningen af en international registrering gøres ugyldig i et kontraherende land, og ugyldiggørelsen ikke længere kan overklages, skal denne ugyldiggørelse meddeles Det Internationale Bureau af den kompetente forvaltningsmyndighed i dette kontraherende land [...]«

II — *Fællesskabsbestemmelser*

3 Af artikel 8 og 43 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret og i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, følger:

»*Artikel 8*

Relative hindringer for registrering

1. Hvis indehaveren af et ældre varemærke rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering,

a) såfremt det er identisk med det ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket søges registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre mærke er beskyttet

b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed inden for det område, hvor det ældre mærke er beskyttet, er risiko for forveksling, fordi det yngre mærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse med det ældre varemærke.

2. Ved »ældre varemærker« efter stk. 1 forstås:

a) varemærker af følgende kategorier, hvis ansøgningsdato ligger før datoen for EF-varemærkeansøgningen, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse mærker:

[...]

iii) varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat

[...]

4. Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn

a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EF-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EF-varemærkeansøgningen

b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke.

[...]

Artikel 43

Behandling af indsigelsen

[...]

2. På begæring af ansøgeren skal indehaveren af et ældre EF-varemærke, der har rejst indsigelse, godtgøre, at der inden for de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen er gjort reel brug af det ældre EF-varemærke i Fællesskabet for de varer og tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for indsigelsen, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Godtgøres dette ikke, forkastes indsigelsen. Har det ældre EF-varemærke kun været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af indsigelsen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Fællesskabet.

[...]«

4 Regel 22 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 (EFT L 303, s. 1), som ændret, bestemmer:

»Regel 22

Påvisning af brug

1. Skal den indsigende part i henhold til forordningens artikel 43, stk. 2 eller 3, godtgøre, at brug har fundet sted, eller at der foreligger rimelig grund til manglende brug, opfordrer [Harmoniseringskontoret] vedkommende til inden for en af

[Harmoniseringskontoret] fastsat frist at fremlægge fornødent bevis. Fremlægger den indsigende part ikke sådant bevis inden for den fastsatte frist, afviser [Harmoniseringskontoret] indsigelsen.

2. Af de oplysninger og bevisligheder, der fremlægges som dokumentation for brug, skal det fremgå, hvor, hvornår samt i hvilket omfang og i hvilken form det varemærke, som indsigelsen støttes på, er blevet brugt til de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, og hvorpå indsigelsen støttes, og disse oplysninger skal underbygges med beviser, jf. stk. 3.

3. Som bevis bør der kun fremlægges underbyggende dokumentation og bevisligheder som f.eks. emballager, etiketter, prislister, kataloger, fakturaer, fotografier, avisannoncer samt de i forordningens artikel 76, stk. 1, litra f), nævnte skriftlige erklæringer.

[...]«

III — *Nationale bestemmelser*

5 Af artikel L. 641-2 i den franske code rural (landbrugsloven, herefter »code rural«) i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, følger:

»For rå eller forarbejdede landbrugsprodukter eller levnedsmidler kan der anerkendes en eneret til en kontrolleret oprindelsesbetegnelse. Bestemmelserne i artikel L. 115-2 — L. 115-4 og L. 115-8 — L. 115-15 i code de la consommation [den franske fødevarelov] finder ikke anvendelse herpå.

Under de betingelser, som er fastsat nedenfor, kan de ovennævnte varer opnå en kontrolleret oprindelsesbetegnelse, hvis de er i overensstemmelse med artikel L. 115-1 i code de la consommation, har et behørigt etableret renommé og er genstand for procedurerne for udstedelse af tilladelser.

Den kontrollerede oprindelsesbetegnelse kan aldrig anses for at være en artsbetegnelse eller overgå til almenhedens fælleseje.

Det geografiske navn, som udgør oprindelsesbetegnelsen, eller enhver anden betegnelse, som henviser hertil, må ikke anvendes for nogen vare af lignende art, med forbehold af love og andre forskrifter, som er i kraft den 6. juli 1990, eller for nogen anden vare eller tjenesteydelse, når brugen heraf kan fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsens renommé.

Oprindelsesbetegnelserne »vins délimités de qualité supérieure«, som er nævnt i artikel L. 641-24, og oprindelsesbetegnelser i de oversøiske departementer, der var i kraft den 1. juli 1990, bevarer deres status.«

6 Artikel L. 115-5 i den franske code de la consommation (fødevareloven, herefter »code de la consommation«), sådan som den var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, bestemmer:

»Proceduren for tildeling af en kontrolleret oprindelsesbetegnelse fastsættes i artikel L. 641-2 i code rural, der har følgende ordlyd [...]«

7 Artikel L. 711-3 og L. 711-4 i den franske code de la propriété intellectuelle (lov om intellektuelle ejendomsrettigheder, herefter »code de la propriété intellectuelle«), sådan som den var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, er affattet som følger:

»Artikel L. 711-3

Et tegn kan ikke registreres som varemærke eller bestanddel i et varemærke, når det

a) er udelukket ved artikel 6b i Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af industriel ejendomsret, som revideret, eller ved artikel 23, stk. 2, i bilag 1 C til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen

b) er i strid med den offentlige orden eller sædelighed, eller anvendelsen er forbudt ved lov

c) kan vildlede offentligheden bl.a. vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, kvalitet eller geografiske oprindelse.

Artikel L. 711-4

Et tegn kan ikke registreres som varemærke, når det kan skade ældre rettigheder, herunder navnlig:

a) et ældre varemærke, som er registreret eller vitterlig kendt som omhandlet i artikel 6a i Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret

b) et selskabsnavn, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling

c) et firmanavn eller skilt, som er kendt i hele landet, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling

d) en beskyttet oprindelsesbetegnelse

e) ophavsrettigheder

f) rettigheder, der udspringer af et beskyttet design eller mønster

g) en ret, der knytter sig til tredjemands person, navnlig dennes navn, pseudonym eller image

h) en territorial enheds navn, anseelse eller renommé.«

Sagens baggrund

I — *EF-varemærkeansøgningen indgivet af Anheuser-Busch*

8 Den 1. april 1996 indgav Anheuser-Busch, Inc. i henhold til forordning nr. 40/94 en EF-varemærkeansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (herefter »Harmoniseringskontoret«).

9 Denne ansøgning omfattede følgende figurmærke:

10 De varer, som figurmærkeansøgningen vedrører, henhører under klasse 16, 21, 25, 30 og 32 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og er i hver enkelt af disse klasser blevet beskrevet på følgende måde:

— Klasse 16: »Papir, pap og varer produceret af disse materialer (indeholdt i klasse 16); tryksager, bogbinderiartikler; papirhandlervarer; klæbemidler til papirvarer og til husholdningsbrug; instruktions- og undervisningsmateriale (dog ikke apparater); plasticmateriale til emballeringsbrug (indeholdt i klasse 16); spillekort«

— Klasse 21: »Husholdnings- og køkkenredskaber samt beholdere (dog ikke af ædle metaller eller overtrukket hermed); kamme og svampe; børster; børstenbindermateriale; redskaber til rengøringsformål; glas i rå eller halvforarbejdet tilstand (dog ikke glas til bygningsbrug); glasvarer, porcelæn og keramik (indeholdt i klasse 21)«

— Klasse 25: »Beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning«

— Klasse 30: »Mel og næringsmidler af korn, brød, konditori- og konfekturevarer, spiseis; honning, sirup; gær, bagepulver; sennep; eddike, herunder vineddike, saucer (krydrede); krydderier, is indeholdt i klasse 30«

— Klasse 32: »Øl, ale og porter, alkoholholdige og ikke-alkoholholdige drikkevarer fremstillet af malt«.

11 Den 1. december 1997 blev ansøgningen om registreringen af EF-figurmærket offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 31/1997.

II — *Indsigelse rejst mod EF-varemærkeansøgningen*

12 Den 27. februar 1998 rejste selskabet Budějovický Budvar, národní podnik, der har hjemsted i Den Tjekkiske Republik (herefter »Budvar«), i medfør af artikel 42 i forordning nr. 40/94 indsigelse for alle de varer, som varemærkeansøgningen vedrørte.

13 Til støtte for indsigelsen påberåbte Budvar sig for det første den af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 omfattede risiko for forveksling mellem det ansøgte figurmærke og de ældre internationale varemærker, som det er indehaver af, nemlig:

— det internationale ordmærke BUDWEISER (R 238 203), første gang registreret den 5. december 1960 for »alle former for øl« med retsvirkning i Tyskland, Østrig, Benelux-landene og Italien

— det internationale figurmærke (R 342 157), første gang registreret den 26. januar 1968 for »alle former for øl« med retsvirkning i Tyskland, Østrig, Benelux-landene, Frankrig og Italien, gengivet nedenfor:

14 Den 3. februar 1999 anmodede Anheuser-Busch i henhold til artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 40/94 Budvar om at godtgøre brugen af sine internationale varemærker. Den 7. april 1999 opfordrede Harmoniseringskontoret Budvar til at godtgøre denne brug inden for en frist på to måneder, nemlig senest den 7. juni 1999. Denne frist blev på Budvars begæring forlænget til den 7. september 1999.

15 Den 7. september 1999 fremlagde Budvar bl.a. kopier af reklamer, som var blevet offentliggjort i otte blade mellem 1996 og 1997, samt ti regninger, der var udstedt mellem 1993 og 1997, med henblik på at godtgøre brugen af det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203 i Tyskland. Desuden fremlagde Budvar kopier af reklamer, som var blevet offentliggjort i seks blade mellem 1996 og 1998, samt ti regninger, der var udstedt mellem 1993 og 1997, med henblik på at godtgøre brugen af det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203 i Østrig.

16 Til støtte for sin indsigelse påberåbte Budvar sig for det andet, og på grundlag af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, fire oprindelsesbetegnelser, som den 22. november 1967 ved Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret (herefter »WIPO«) og i henhold til Lissabon-aftalen var blevet registreret for øl. Disse oprindelsesbetegnelser var følgende:

— oprindelsesbetegnelse nr. 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER ifølge den tyske sprogudgave af registreringen)

— oprindelsesbetegnelse nr. 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO — BUDVAR (BUDWEISER BIER — BUDVAR ifølge den tyske sprogudgave af registreringen)

— oprindelsesbetegnelse nr. 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (BUDWEISER BUDVAR ifølge den tyske sprogudgave af registreringen)

— oprindelsesbetegnelse nr. 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER ifølge den tyske sprogudgave af registreringen).

17 Med støtte i disse registreringer gjorde Budvar gældende, at de pågældende oprindelsesbetegnelser nød beskyttelse, navnlig på fransk territorium, og hermed begrundede indsigelsen på grundlag af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

III — *Indsigelsesafdelingens afgørelse*

18 Ved afgørelse nr. 2412/2001 af 8. oktober 2001 besluttede Indsigelsesafdelingen

— delvis at forkaste indsigelsen, der var blevet rejst mod registreringen af det ansøgte figurmærke, i forhold til den del af indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, og som støttedes på de fire i præmis 16 ovenfor nævnte oprindelsesbetegnelser

— delvis at tage indsigelsen, der var blevet rejst mod registreringen af det ansøgte figurmærke, til følge i forhold til varerne i klasse 32 (»Øl, ale og porter, alkoholholdige og ikke-alkoholholdige drikkevarer fremstillet af malt«) og vedrørende den del af indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 og støttedes på det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203.

19 Hvad angår afslaget på den del af indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, mente Indsigelsesafdelingen i det væsentlige, at brugen af oprindelsesbetegnelserne ikke var godtgjort i forhold til Frankrig og Portugal — idet fransk og portugisisk ret var blevet påberåbt til støtte for indsigelsen — og at det således ikke var blevet godtgjort, at rækkevidden af rettigheder, som er erhvervet i medfør af oprindelsesbetegnelser, ikke kun havde lokal betydning som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94. Hvad angår Italien — hvor brugen af oprindelsesbetegnelserne var blevet godtgjort — konkluderede Indsigelsesafdelingen, at beviset for den ved italiensk ret ydede beskyttelse af de pågældende oprindelsesbetegnelser ikke var blevet ført i forhold til forskelligartede varer.

20 Hvad angår den omstændighed, at indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, delvis blev taget til følge, fandt Indsigelsesafdelingen, at

den reelle brug af det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203 og det internationale figurmærke R 342 157 var blevet bevist i forhold til Tyskland, Østrig, Benelux-landene og Italien. Desuden undersøgte Indsigelsesafdelingen af procesøkonomiske hensyn først det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203. Eftersom dette varemærke klart var gyldigt i Tyskland og Østrig begrænsede Indsigelsesafdelingen sin undersøgelse til disse to medlemsstater. Indsigelsesafdelingen fandt, at de af det ansøgte figurmærke omfattede varer i klasse 32 (»Øl, ale og porter, alkoholholdige og ikke-alkoholholdige drikkevarer fremstillet af malt«) var af samme art som de varer, der var omfattet af det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203. Indsigelsesafdelingen anførte, at der på grund af den fastslåede fonetiske og begrebsmæssige lighed mellem det ansøgte figurmærke og det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203, og da varerne var af samme art, i offentlighedens bevidsthed i Tyskland og Østrig var risiko for forveksling i forhold til varerne i klasse 32. Derimod mente Indsigelsesafdelingen ikke, at varerne, der var omfattet af det ansøgte figurmærke og henhørende under klasse 16, 21, 25 og 30, var af lignende art, og dermed heller ikke, at der var risiko for forveksling i forhold til disse varer.

IV — *Afgørelserne truffet af Harmoniseringskontorets Andet Appelkammer*

21 Den 27. november 2001 indgav Anheuser-Busch en klage over Indsigelsesafdelingens afgørelse, i det omfang denne afgørelse tog den del af indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, til følge i forhold til varer i klasse 32.

22 Den 10. december 2001 indgav Budvar en klage over Indsigelsesafdelingens afgørelse, navnlig i det omfang indsigelsen var blevet forkastet i forhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, for varerne i klasse 16, 21, 25, 30 og 32.

23 Inden for rammerne af sin klage anfægtede Budvar ikke, at den del af indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 i forhold til varerne i klasse 16, 21, 25 og 30, var blevet forkastet.

24 Ved afgørelse af 3. december 2003 (sag R 1000/2001-2 og sag R 1024/2001-2, herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret Budvars og Anheuser-Buschs klager over Indsigelsesafdelingens afgørelser.

25 Hvad angår den af Anheuser-Busch indgivne klage mente appelkammeret ikke, at Indsigelsesafdelingen havde begået en retlig fejl ved at anføre, at brugen af det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203 var blevet bevist i forhold til Tyskland og Østrig. I øvrigt fandt appelkammeret, at der i Tyskland og Østrig eksisterede en risiko for forveksling mellem det ansøgte figurmærke og det internationale ordmærke BUDWEISER R 238 203 i forhold til varer i klasse 32, for det første henset til den omstændighed, at det ansøgte figurmærkes mest dominerende kendetegn var identisk med det ældre ordmærke, og for det andet henset til, at de pågældende varer var af samme art.

26 Hvad angår den af Budvar indgivne klage mente appelkammeret for det første, at klagen skulle afvises fra realitetsbehandling hvad angik varerne i klasse 32 i det omfang, Budvar i dette forhold havde fået medhold i medfør af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

27 I forhold til realiteten vedrørende varerne i klasse 16, 21, 25 og 30 i varemærkeansøgningen og i forhold til den del af indsigelsen, som byggede på artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, og som støttedes på oprindelsesbetegnelserne, fandt

appelkammeret for det første, at de af Budvar fremlagte beviser var utilstrækkelige til at godtgøre de omhandlede oprindelsesbetegnelsers beskyttelse i italiensk og portugisisk ret.

28 Endvidere og i modsætning til det, Indsigelsesafdelingen havde anført, fandt appelkammeret, at beviset for, at rækkevidden af de rettigheder, som var erhvervet i medfør af oprindelsesbetegnelserne, ikke kun havde lokal betydning som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, allerede var blevet fremlagt i andre sager vedrørende Frankrig. Budvar var således ikke ifølge appelkammeret forpligtet til at godtgøre disse omstændigheder endnu en gang, således som det modsat var antaget i Indsigelsesafdelingens afgørelse.

29 Ifølge appelkammeret var det eneste spørgsmål, som rejste sig, således, hvorvidt de omhandlede oprindelsesbetegnelser var beskyttet i henhold til fransk ret. I forhold til varerne i klasse 16, 21, 25 og 30 besvarede appelkammeret dette spørgsmål med, at oprindelsesbetegnelserne, der er registreret i medfør af Lissabon-arrangementet, nyder beskyttelse i Frankrig i henhold til artikel L. 641-2 i code rural, som fastslår, at »[d]et geografiske navn, som udgør oprindelsesbetegnelsen, eller enhver anden betegnelse, som henviser hertil, ikke [må] anvendes for nogen vare af lignende art [...] eller for nogen anden vare eller tjenesteydelse, når brugen heraf kan fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsens renommé«. Appelkammeret tilføjede, at eftersom varerne, der var omfattet af det ansøgte EF-varemærke, adskilte sig fra varerne, som var omfattet af de pågældende oprindelsesbetegnelser, skulle det efterprøves, om brugen af det ansøgte figurmærke i Frankrig ville kunne fordreje eller svække disse oprindelsesbetegnelsers renommé. I denne forbindelse præciserede appelkammeret, at et renommé ikke kan fordrejes eller svækkes, hvis ikke det eksisterer, og at Budvar ikke havde fremlagt nogen beviser for, at de omhandlede oprindelsesbetegnelser nød et sådant renommé i Frankrig. Appelkammeret mente desuden ikke, at der kunne være en formodning for eksistensen af et sådant renommé, og at det ikke var lykkedes Budvar at godtgøre, hvordan oprindelsesbetegnelsernes renommé, hvis det antages at eksistere, kan fordrejes eller svækkes, hvis Anheuser-Busch fik tilladelse til at anvende et figurmærke, der omfattede ordet »Budweiser«, for de ansøgte varer i klasse 16, 21, 25 og 30.

Parternes påstande

I — *Sag T-57/04*

30 Budvar har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelsen truffet den 3. december 2003 af Harmoniseringskontorets Andet Appelkammer i sag R 1024/2001-2 annulleres.

— Den af selskabet Anheuser-Busch den 1. april 1996 indgivne registreringsansøgning for klasse 16, 21, 25 og 31 afslås.

— Rettens dom fremsendes til Harmoniseringskontoret.

— Anheuser-Busch tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 Harmoniseringskontoret og Anheuser-Busch har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Budvar tilpligtes at betale sagens omkostninger.

II — *Sag T-71/04*

32 Anheuser-Busch har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelsen truffet den 3. december 2003 af Harmoniseringskontorets Andet Appelkammer i sag R 1000/2001-2 annulleres, for så vidt som den afslog varemærkeansøgningen for varer i klasse 32.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse i det hele.

— Anheuser-Busch tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Budvar har nedlagt følgende påstande:

— Anheuser-Buschs søgsmål afvises.

— Subsidiært stadfæstes den af Anheuser-Busch anfægtede afgørelse.

— Rettens dom meddeles Harmoniseringskontoret.

— Anheuser-Busch tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

I — *Sag T-57/04*

35 Det skal indledningsvis fastslås, at Budvars sag for Retten har til formål at bestride den anfægtede afgørelse i det omfang, den har forkastet indsigelsen på grundlag af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 for varer i klasse 16, 21, 25 og 30.

36 Budvars sag for Retten har ikke til formål at bestride den anfægtede afgørelse i det omfang, afgørelsen konkluderer, at klagen til appelkammeret måtte afvises fra realitetsbehandling i forhold til varerne i klasse 32.

37 Det skal desuden fastslås, at Budvar i forbindelse med sin stævning ved en fejl angav klasse 31, som ikke var berørt af den omhandlede figurmærkeansøgning.

A — *Om antagelse til realitetsbehandling af Budvars anden påstand*

38 Det skal fastslås, at Budvar med sin anden påstand om, at »den af selskabet Anheuser-Busch den 1. april 1996 indgivne registreringsansøgning for varer i klasse 16, 21, 25 og 31 afslås«, nærmere bestemt har anmodet Retten om at pålægge Harmoniseringskontoret at afslå registrering af det ansøgte varemærke (jf. i denne retning Rettens dom af 23.10.2002, sag T-388/00, Institut für Lernsysteme mod KHIM — Educational Services (ELS), Sml. II, s. 4301, præmis 18, og af 9.3.2005, sag T-33/03, Osotspa mod KHIM — Distribution & Marketing (Hai), Sml. II, s. 763, præmis 14).

39 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 63, stk. 6, i forordning nr. 40/94 skal Harmoniseringskontoret træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Fællesskabets retsinstansers afgørelse. Det tilkommer derfor ikke Retten at give Harmoniseringskontoret et pålæg (Rettens dom af 31.1.2001, sag T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld mod KHIM (Giroform), Sml. II, s. 433, præmis 33, af 27.2.2002, sag T-34/00, Eurocool Logistik mod KHIM (EUROCOOL), Sml. II, s. 683, præmis 12, og ELS-dommen, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 19).

40 Heraf følger, at Budvars anden påstand må afvises.

B — *Realiteten*

41 Til støtte for søgsmålet har Budvar påberåbt sig et enkelt anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

42 Indledningsvis har Budvar henledt opmærksomheden på den ordning, som regulerer beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser i fransk ret.

43 Budvar har bl.a. anført, at oprindelsesbetegnelsens formål er at forbinde en vare med et geografisk navn, som garanterer dens oprindelse og kvalitet med henblik på både at beskytte forbrugeren og varens producent mod uretmæssig brug. Dette formål begrunder ifølge Budvar, at de tekster, som tilsigter beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser i Frankrig, både indgår i code de la propriété intellectuelle og i code rural, der begge henviser til code de la consommation. Budvar har også understreget, at oprindelsesbetegnelsen fastlægges i et dekret, som afgrænser det geografiske produktionsområde og fastsætter betingelserne for denne produktion og for produktets godkendelse.

44 Budvar har desuden præciseret, at oprindelsesbetegnelserne er omfattet af den offentlige orden og nyder en absolut beskyttelse, samt at oprindelsesbetegnelser i fransk ret har forrang i forhold til varemærker. Dette kommer ifølge Budvar til udtryk i et absolut forbud mod at registrere et varemærke, som krænker en oprindelsesbetegnelse, men også ved et forbud mod at bruge noget tegn, som ved at overtage det geografiske navn, der udgør oprindelsesbetegnelsen, krænker det. Budvar har i denne forbindelse understreget, for det første at artikel L. 115-5 i code de la consommation bestemmer, at »[d]en kontrollerede oprindelsesbetegnelse aldrig [kan] anses for at være en artsbetegnelse eller overgå til almenhedens fælleseje«, for det andet at oprindelsesbetegnelsen i sin kerne er betegnelsen på en vare, der hidrører fra et bestemt område, og for det tredje at en oprindelsesbetegnelse ikke kan fortabes i modsætning til et varemærke, som ikke bruges.

45 Heraf har Budvar udledt, at registreringen af et varemærke aldrig er mulig, når dette kan krænke en beskyttet oprindelsesbetegnelse i Frankrig, uanset varerne eller tjenesteydelserne som denne ansøgning om registrering omfatter. Ifølge Budvar kan en oprindelsesbetegnelse følgelig ikke anvendes for nogen anden vare, uanset om den er af samme, lignende eller anden art.

46 Henset til disse forhold har Budvar gjort gældende, at appelkammeret har begået to retlige fejl.

47 I et første led mener Budvar, at artikel L. 641-2 i code rural ikke finder anvendelse, og at appelkammeret skulle have henvist til artikel L. 711-3 og L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle med henblik på at vurdere, om et tegn, der udgøres af det geografiske navn på en beskyttet betegnelse, kan registreres som varemærke.

48 I et andet led mener Budvar subsidiært, at appelkammeret under alle omstændigheder har foretaget en fejlagtig anvendelse af artikel L. 641-2 i code rural.

49 Retten bemærker, at parternes argumenter nærmere bestemt vedrører relevansen af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural på den foreliggende sag.

1. Første led, hvorefter artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ikke finder anvendelse

a) Parternes argumenter

Budvars argumenter

50 Med henvisning til ordlyden af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 har Budvar anført, at det er ubestridt, at fransk ret i henhold til artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle og artikel L. 641-2 i code rural tillader indehaveren af en oprindelsesbetegnelse at forbyde såvel registreringen som brugen af et yngre varemærke.

51 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid registreringen af betegnelsen »Budweiser« som varemærke, der ansøges om, idet brugen af et sådant mærke ikke er til diskussion.

52 Budvar henviser således til artikel L. 711-3 og L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle, som angiver grundene til, at et varemærke ikke kan registreres.

53 På grundlag af artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle, som fastslår, at »[e]t tegn [...] ikke [kan] registreres som varemærke, når det kan skade ældre rettigheder, herunder navnlig [...] en beskyttet oprindelsesbetegnelse«, mener Budvar, at den, som har ret til at bruge en oprindelsesbetegnelse, kan få et varemærke, som gentager eller efterligner den, erklæret ugyldigt og få nedlagt forbud mod brugen af det.

54 Budvar har også præciseret, at oprindelsesbetegnelser udgør ældre rettigheder, der er til hinder for gyldigheden af et varemærke, uden at det er nødvendigt at godtgøre en risiko for forveksling eller at godtgøre, at varerne er af lignende art, hvilket står i modsætning til det, der er påkrævet for selskabsnavne, skilte eller firmanavne eller selv for ældre varemærker. Budvar har i denne henseende henvist til artikel L. 716-1, L. 713-2 og L. 713-3 i code de la propriété intellectuelle. På grundlag af artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle skal det således ifølge Budvar lægges til grund, at et tegn, der gentager en oprindelsesbetegnelse, ikke kan registreres som varemærke, uden at der herved skal tages hensyn til denne oprindelsesbetegnelses renommé — som pr. definition eksisterer — eller til de varer, der er omfattet af det ansøgte varemærke.

55 Budvar har desuden tilføjet, at afslaget på at registrere et varemærke også kan ske på grundlag af forstyrrelse af den offentlige orden, som er strafbar i medfør af artikel L. 711-3, litra b), i code de la propriété intellectuelle, der bestemmer, at »[e]t tegn [...] ikke [kan] registreres som varemærke eller bestanddel i et varemærke, når det [...] er i strid med den offentlige orden eller sædelighed, eller dets anvendelse er forbudt ved lov«. Da det ifølge Budvar allerede tidligere er godtgjort, at en oprindelsesbetegnelse har karakter af at være omfattet af den offentlige orden, kan der på dette grundlag gives afslag på enhver ansøgning om registrering af et varemærke, der krænker en oprindelsesbetegnelse. Budvar har navnlig henvist til en

dom afsagt af cour d'appel de Paris den 15. februar 1990, hvori denne instans fandt, at den offentlige orden skulle forstås således, at den omfattede bindende forskrifter inden for den økonomiske lovgivning, navnlig de love, der har til hensigt at beskytte forbrugeren, og til en dom fra Frankrigs Cour de cassation af 26. oktober 1993, der fastslår en beskyttelse af den offentlige orden i forhold til betegnelserne »Fourme d'Ambert« og »Fourme de Montbrison«.

56 Endelig har Budvar anført, at artikel L. 711-3, litra c), i code de la propriété intellectuelle også forbyder registrering af ethvert vildledende tegn, idet det i bestemmelsen fastslås, at »[e]t tegn [...] ikke [kan] registreres som varemærke eller bestanddel i et varemærke, når det [...] kan vildlede offentligheden bl.a. vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, kvalitet eller geografiske oprindelse«. Ifølge Budvar vil udbuddet af varer i klasse 16, 21, 25 og 30 under navnet »Budweiser«, som er kendt for en række varer, herunder øl, således vildlede offentligheden eller kunne skuffe offentlighedens forventninger i forhold til denne vares egenskaber, som navnlig er forbundet med produktionsstedet.

57 Derimod tilsigter artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5 i code de la consommation, ikke at forbyde registreringen af et varemærke, som krænker en oprindelsesbetegnelse, men forbyder alene brugen af et geografisk navn, som udgør hele oprindelsesbetegnelsen eller en del af den. Ifølge Budvar har bestemmelserne i code de la propriété intellectuelle ikke samme formål som bestemmelserne i code de la consommation. Førstnævnte bestemmelser vedrører tilegnelsen af tegn, der henhører under området for intellektuelle ejendomsrettigheder, mens de sidstnævnte bestemmelser direkte vedrører forbrugerbeskyttelse.

58 Når det skal afgøres, hvorvidt et tegn, der udgøres af det geografiske navn på en beskyttet oprindelsesbetegnelse, kan registreres som varemærke, mener Budvar følgelig, at det er artikel L. 711-3 og L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle, der finder anvendelse, og ikke den af appelkammeret anvendte artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural.

59 I en skrivelse af 24. august 2005 har Budvar desuden som svar på et spørgsmål stillet af Retten anført, at det til støtte for sin indsigelse for Harmoniseringskontorets instanser og navnlig for appelkammeret påberåbte sig artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural. Budvar har imidlertid gjort gældende, at det nu for Retten kan påberåbe sig, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Hertil mener Budvar for det første ikke, at det ændrer sagens genstand, da denne udgøres af indsigelsen mod registreringen af det ansøgte figurmærke. For det andet har Budvar anført, at påberåbelsen af artikel L. 711-3 og L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle ikke indebærer, at nye faktiske omstændigheder tages i betragtning, eftersom disse artikler udgør grundlaget for stævningen ved Retten. Budvar har præciseret, at det mere specifikt påberåbte sig artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle for Harmoniseringskontorets instanser. Endelig, og under påberåbelse af Rettens dom af 20. april 2005, Atomic Austria mod KHIM — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (sag T-318/03, Sml. II, s. 1319), mener Budvar i det væsentlige, at Harmoniseringskontoret ex officio burde have indhentet oplysninger om national ret i den pågældende medlemsstat.

Harmoniseringskontorets argumenter

60 Inden besvarelsen af det første led i Budvars argumentation har Harmoniseringskontoret givet sin fortolkning af ordlyden af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 og navnlig af betingelserne heri.

61 For det første har Harmoniseringskontoret understreget, at den ældre ret skal støttes på en brug, som ikke kun har lokal betydning. Hertil har Harmoniseringskontoret anført, at registreringerne i henhold til Lissabon-aftalen udgør ældre rettigheder, som henhører under anvendelsesområdet for artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94. Harmoniseringskontoret har desuden præciseret, at beviset for brugen af de ældre rettigheder i Frankrig er blevet ført af Budvar i det foreliggende tilfælde.

62 Harmoniseringskontoret mener for det andet, at artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 finder anvendelse på varemærker, som ikke er registreret, og på lignende ældre tegn, som er anvendt erhvervsmæssigt til at betegne varer eller tjenesteydelser eller også rettighedshaverens erhvervsmæssige virksomhed. Den geografiske oprindelse er ifølge Harmoniseringskontoret en faktor, som er forbundet med den erhvervsmæssige virksomhed i det omfang, det er et centralt forhold, der er afgørende for valget og købet af de omhandlede varer. Harmoniseringskontoret har i denne forbindelse henvist til Domstolens dom af 20. maj 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma og Salumificio S. Rita (sag C-108/01, Sml. I, s. 5121).

63 For det tredje har Harmoniseringskontoret bemærket, at artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 kræver, at indsigeren er »indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn«. Harmoniseringskontoret har hertil præciseret, at geografiske betegnelser i visse retssystemer ikke er forretningsbetegnelser, eftersom der ikke er nogen individuel ret, der er tillagt dem, som har ret til at bruge disse betegnelser. Derimod giver andre retssystemer fysiske personer eller selskaber en eneret til den geografiske betegnelse, herunder retten til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke. I sidstnævnte tilfælde — som den franske lovgivning, der finder anvendelse på den foreliggende sag, ifølge Harmoniseringskontoret henhører under — falder retten til den geografiske betegnelse ind under anvendelsesområdet for artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

64 Under påberåbelse af artikel 5, stk. 1, i Lissabon-aftalen har Harmoniseringskontoret desuden bemærket, at oprindelsesbetegnelserne — om end på anmodning af de kompetente myndigheder — er registreret i fysiske eller juridiske personers navn, offentlige eller private. Endvidere bestemmer artikel 8 i Lissabon-aftalen, at nødvendige retsakter til at sikre beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser kan vedtages under anvendelse af national lov og på den kompetente myndigheds initiativ eller på anmodning fra den offentlige anklagemyndighed eller af enhver berørt part. Eneretten til at anvende en beskyttet betegnelse sammen med retten til at indlede søgsmål mod en uretmæssig brug af betegnelsen er for Harmoniseringskontoret tilstrækkelig til, at den udgør indehaverens ret som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 eller i det mindste en ret, som kan sidestilles med en ret for indehaveren. Denne opfattelse støttes ifølge Harmoniseringskontoret af ordlyden af artikel 5, stk. 3, i Lissabon-aftalen.

65 Harmoniseringskontoret har for det fjerde anført, at den pågældende ret skal være beskyttet i henhold til national lovgivning før tidspunktet for indgivelsen af den omtvistede varemærkeansøgning. Harmoniseringskontoret har understreget, at de omhandlede oprindelsesbetegnelser i det foreliggende tilfælde blev registreret den 22. november 1967, og at deres beskyttelse i Frankrig begyndte fra denne registreringsdato. De omhandlede rettigheder ligger således før tidspunktet for indgivelsen af den omtvistede varemærkeansøgning.

66 For det femte har Harmoniseringskontoret koncentreret sig om det vilkår, at den ældre rettighed i henhold til den nationale lovgivning skal give rettighedshaveren ret til at forbyde anvendelsen af det varemærke, der er rejst indsigelse imod.

67 På dette punkt har Harmoniseringskontoret navnlig taget til genmæle i forhold til de argumenter, som Budvar har fremført i første led vedrørende gældende fransk ret.

68 Det er ifølge Harmoniseringskontoret ubestridt, at de franske retsregler indeholder flere bestemmelser vedrørende konflikter mellem oprindelsesbetegnelser og yngre tegn.

69 Idet Harmoniseringskontoret har henledt opmærksomheden på ordlyden af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, har det påpeget, at denne bestemmelse er nævnt og gentaget i artikel L. 115-5 i code de la consommation.

70 Hvad angår Budvars argumenter om, at de bestemmelser, der finder anvendelse, er artikel L. 711-3, litra b) og c), og artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle og ikke artikel L. 641-2 i code rural, hvilket står i modsætning til det, appelkammeret konkluderede, har Harmoniseringskontoret præciseret, at i et tilfælde, hvor det drejer sig om artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, skal den nationale lovgivning anvendes på samme måde, som en national ret ville have gjort. I denne forbindelse får national retspraksis en særlig autoritet, som er bindende for Harmoniseringskontoret.

71 Harmoniseringskontoret har påpeget, at de nationale domme, som Budvar har fremlagt under indsigelsesproceduren eller for Retten, og som har behandlet konflikter mellem oprindelsesbetegnelser og yngre mærker, alle har anvendt artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural i stedet for artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle. Dette beviser ifølge Harmoniseringskontoret, at artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle eller enhver anden bestemmelse i denne lov ikke finder anvendelse.

72 Efter en nærmere analyse af artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle har Harmoniseringskontoret gjort indsigelse mod Budvars konklusion om, at den beskyttelse, som oprindelsesbetegnelserne yder mod yngre mærker, er absolut og ubetinget. Harmoniseringskontoret har i denne forbindelse påpeget, at artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle vedrører forbuddet mod at registrere et tegn, som krænker en oprindelsesbetegnelse, og ikke forbuddet mod at bruge et sådant tegn. Eftersom artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 udtrykkeligt kræver, at den nationale lovgivning giver en »ret til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke« og ikke dets registrering, konkluderer Harmoniseringskontoret på dette grundlag, at artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle ikke finder anvendelse.

73 Såfremt retten til at forbyde registrering også giver ret til at forbyde brugen af et yngre mærke, ville der skulle tages hensyn til betingelserne for, at en oprindelsesbetegnelse »skade[s]« som omhandlet i artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle.

74 Harmoniseringskontoret har bemærket, hvad også Budvar har anført, at code de la propriété intellectuelle er tavs om begrebet at »skade«, når det drejer sig om oprindelsesbetegnelser, mens den er udtrykkelig vedrørende ældre varemærker og selskabs- eller firmanavne. Ifølge Harmoniseringskontoret er dette ikke overraskende, eftersom omfanget af beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser er særligt defineret i artikel L. 641-2, andet afsnit, i code rural. Begrebet at »skade« skal således efter Harmoniseringskontorets opfattelse fortolkes i lyset af denne sidstnævnte bestemmelse.

75 På baggrund af ovenstående mener Harmoniseringskontoret ikke, at artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle hverken kan føje noget til eller tage noget fra det retlige indhold af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural. Denne sidstnævnte bestemmelse er ifølge Harmoniseringskontoret den eneste, der finder anvendelse ved afgørelsen af omfanget af den beskyttelse, der tilkendes oprindelsesbetegnelser mod brugen af yngre tegn, navnlig varemærker.

76 Hvad angår Budvars påberåbelse af artikel L. 711-3, litra b) og c), i code de la propriété intellectuelle mener Harmoniseringskontoret ikke, at denne bestemmelse er relevant, da den vedrører absolutte registreringshindringer, nemlig forbuddet mod tegn, der er i strid med den offentlige orden eller kan vildlede offentligheden bl.a. vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, kvalitet eller geografiske oprindelse. Ifølge Harmoniseringskontoret er denne bestemmelse sidestykket til artikel 7, stk. 1, litra f) og g), i forordning nr. 40/94. Harmoniseringskontoret har under påberåbelse af Rettens dom af 9. april 2003, Durferrit mod KHIM — Kolene (NU-TRIDE) (sag T-224/01, Sml. II, s. 1589), præciseret, at de nationale bestemmelser eller fællesskabsbestemmelserne vedrørende absolutte registreringshindringer i hvert fald ikke kan påberåbes under indsigelsesprocedurer for Harmoniseringskontoret.

77 Harmoniseringskontoret har desuden i en skrivelse af 9. august 2005 som svar på et spørgsmål stillet af Retten anført, at Budvar ikke kan påberåbe sig, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ikke finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, efter for Harmoniseringskontorets instanser at have gjort gældende, at denne bestemmelse lå til grund for den pågældende indsigelse.

Anheuser-Buschs argumenter

78 Anheuser-Busch har indledningsvis påpeget, at inden for rammerne af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 og i det omfang, den nationale lovgivning kommer i

spil, udgør de retsregler, der finder anvendelse, retspraksis og teorien en del af de faktiske omstændigheder. Ifølge Anheuser-Busch skal indsigeren i medfør af artikel 74, stk. 1, i forordning nr. 40/94 fremlægge og godtgøre disse elementer. I det foreliggende tilfælde mener Anheuser-Busch ikke, at Budvar har givet nogen sammenhængende redegørelse for den lovgivning, der finder anvendelse, og endnu mindre har fremlagt beviser til støtte for sin holdning.

79 Hvad angår de i fransk ret anvendelige bestemmelser mener Anheuser-Busch, at de af Budvar fremførte synspunkter under de forskellige procedurer har været selvmodsigende og mindre klare. For Harmoniseringskontoret var indsigelsen hovedsageligt støttet på artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural. Eftersom appelkammeret forkastede indsigelsen på dette grundlag, ændrede Budvar opfattelse og anførte for første gang, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ikke fandt anvendelse (idet Budvar gjorde gældende, at artikel L. 711-3 og L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle skulle anvendes). Anheuser-Busch mener, at denne ændring i opfattelse og den selvmodsigende redegørelse for retstilstandene i Frankrig i sig selv begrunder, at søgsmålet forkastes. Anheuser-Busch har navnlig gjort gældende, at Budvar ikke kan ændre retsgrundlaget på dette tidspunkt i sagen, og at de argumenter, der for Retten er fremsat herom, ikke kan tages i betragtning. Dette vil ifølge Anheuser-Busch være i overensstemmelse med Rettens praksis på området (Rettens dom af 3.7.2003, sag T-129/01, Alejandro mod KHIM — Anheuser-Busch (BUDMEN), Sml. II, s. 2251, præmis 67, og af 18.2.2004, sag T-10/03, Koubi mod KHIM — Flabesa (CONFORFLEX), Sml. II, s. 719, præmis 52).

80 Anheuser-Busch har i øvrigt fastholdt, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural finder anvendelse. Anheuser-Busch har understreget, at Budvar selv har anført, at artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle »forbyder at registrere et tegn, der krænker en oprindelsesbetegnelse, som varemærke«, mens artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural på den anden side »kun forbyder brugen af et geografisk navn, som helt eller delvis udgør en oprindelsesbetegnelse«. Artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle vedrører med andre ord registreringen af franske varemærker, mens artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural omhandler brugen af et yngre mærke. Henset til den omstændighed, at artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94

vedrører »ret[ten] til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke«, konkluderer Anheuser-Busch således, at alene artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural finder anvendelse.

81 Hvis det viser sig, at Budvars argumenter vedrørende artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle kan antages til realitetsbehandling og skal efterprøves, mener Anheuser-Busch desuden ikke, at disse argumenter er begrundede.

82 Navnlig har Anheuser-Busch understreget, at artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle ikke fastsætter omfanget af beskyttelsen af alle de ældre rettigheder, som bestemmelsen nævner. Ved at angive, at disse ældre rettigheder er til hinder for, at et varemærke registreres, hvis det krænker de nævnte rettigheder, forudsætter artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle snarere, at omfanget af beskyttelsen er defineret og reguleret andetsteds. Hvis den af Budvar anlagte fortolkning var korrekt, ville andre ældre rettigheder — sådan som meget kendte ældre varemærker, ophavsrettigheder og industrielle eller personlige rettigheder — nyde en »absolut beskyttelse« i forhold til yngre mærker uden hensyntagen til andre omstændigheder, sådan som bl.a. ligheden mellem de pågældende rettigheder.

83 Det egentlige spørgsmål i forhold til artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle er, hvorvidt de ældre rettigheder er blevet krænket. Svaret kan kun gives under inddragelse af regler, som specifikt finder anvendelse på disse rettigheder. I denne henseende har Anheuser-Busch bemærket, at code de la propriété intellectuelle selv udtrykkeligt henviser til code rural. Navnlig indeholder afsnit II i bog VII i code de la propriété intellectuelle, der vedrører »oprindelsesbetegnelser«, alene én artikel (L. 721-1), som bestemmer, at »[r]eglerne om fastsættelse af oprindelsesbetegnelser er nedfældet i artikel L. 115-1 i code de la consommation«. De bestemmelser, som finder anvendelse på beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, skal således ifølge Anheuser-Busch være dem i code de la consommation, der igen henviser til code rural. Anheuser-Busch har således anfægtet Budvars påstand om, at et tegn, som gentager en oprindelsesbetegnelse, ikke kan registreres som varemærke uanset omstændighederne. Oprindelsesbeteg-

nelsen er ifølge Anheuser-Busch beskyttet for en specifik vare. Eftersom de af de foreliggende sager berørte varer er forskelligartede, mener Anheuser-Busch ikke, at brugen af det samme ord for disse varer kan krænke oprindelsesbetegnelserne, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Sådanne omstændigheder er kun omhandlet i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural og ikke i artikel L. 711-4 i code de la propriété intellectuelle. Denne sidstnævnte bestemmelse finder derfor ikke anvendelse ved afgørelsen af, hvorvidt fransk lovgivning giver Budvar en rettighed i henhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

84 Anheuser-Busch har desuden bemærket, at Budvar for første gang under en sag, der har verseret i seks år, har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel L. 711-3, litra b) og c), i code de la propriété intellectuelle. Anheuser-Busch anser det ikke for nødvendigt at besvare disse argumenter, som det ikke mener kan antages til realitetsbehandling, og som ikke har nogen relevans. Disse anbringender er fremsat for sent og støttes under alle omstændigheder ikke af faktiske omstændigheder eller beviser. Anheuser-Busch har også understreget, at de foreliggende sager er resultatet af indsigelser vedrørende relative registreringshindringer. Artikel L. 711-3 i code de la propriété intellectuelle vedrører absolutte hindringer for registrering af et varemærke og finder desuden kun anvendelse på varemærkeansøgninger, som er indgivet i Frankrig.

b) Rettens bemærkninger

85 Det skal fastslås, at artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 gør det muligt at rejse indsigelse mod en EF-varemærkeansøgning på grundlag af et andet tegn end et ældre varemærke, idet denne sidstnævnte situation er omhandlet i artikel 8, stk. 1-3 og 5.

86 Det følger af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, at dette tegn skal være erhvervsmæssigt anvendt og ikke kun have lokal betydning. Ifølge den medlemsstats lovgivning, som finder anvendelse på dette tegn, skal de heraf afledte rettigheder

være erhvervet før datoen for indgivelsen af EF-varemærkeansøgningen eller på den prioritetsdato, der er påberåbt til støtte for EF-varemærkeansøgningen. Ligeledes i henhold til den medlemsstats lovgivning, som finder anvendelse på dette tegn, skal tegnet give sin rettighedshaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke.

87 Budvar har ved Retten anlagt sag til prøvelse af spørgsmålet, der vedrører den sidste betingelse i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, nemlig hvorvidt det i den foreliggende sag er tilstrækkeligt godtgjort, at de påberåbte oprindelsesbetegnelser på grundlag af fransk lovgivning giver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.

88 Eftersom artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 er placeret i den del, der omhandler relative registreringshindringer, og henset til samme forordnings artikel 74, påhviler det indsigeren for Harmoniseringskontoret at bevise, at det omhandlede tegn giver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.

89 I denne forbindelse skal der bl.a. tages hensyn til den nationale lovgivning, der påberåbes, og de retsafgørelser, der er truffet i den pågældende medlemsstat. På dette grundlag skal indsigeren bevise, at det omhandlede tegn er omfattet af anvendelsesområdet for den påberåbte medlemsstats lovgivning, og at det gør det muligt at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke. Det skal i forbindelse med artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 understreges, at indsigerens bevis skal tage udgangspunkt i det EF-varemærke, der søges registreret.

90 Efter at have henledt opmærksomheden på ordlyden af artikel 1, stk. 1 og 2, artikel 2, stk. 1, artikel 3, artikel 5, stk. 1, og artikel 8 i Lissabon-aftalen (punkt 41-45 i den anfægtede afgørelse) har appelkammeret anført, at »[o]prindelsesbetegnelserne, der er registreret i medfør af Lissabon-arrangementet, i Frankrig nyder beskyttelse i henhold til artikel L. 641-2 i code rural« (punkt 46 i den anfægtede afgørelse).

91 Det skal påpeges, at bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation.

92 Det skal også understreges, at bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, er blevet påberåbt af Budvar for Harmoniseringskontorets instanser, navnlig inden for rammerne af den for appelkammeret indbragte klage.

93 For Retten har Budvar for første gang påberåbt sig den omstændighed, at artikel L. 641-2 i code rural ikke fandt anvendelse på sagen, og at appelkammeret burde have henvist til artikel L. 711-3, litra b) og c), og til artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle.

94 Indledningsvis skal det understreges, at Budvar ud over bestemmelserne i artikel L. 641-2 i code rural for Harmoniseringskontorets instanser påberåbte sig visse artikler i code de la propriété intellectuelle. Hvad specifikt angår artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle bemærkes, at denne bestemmelse omhandler »beskyttede« oprindelsesbetegnelser. På denne baggrund var sagsøgeren berettiget til at rejse spørgsmålet om, hvilken plads artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle indtager i fransk ret, og om den forbindelse, der kan være mellem denne bestemmelse og artikel L. 641-2 i code rural. Af disse grunde mener Retten, at Budvar er berettiget til at anfægte appelkammerets anvendelse af artikel L. 641-2 i code rural i den foreliggende sag, og at der ikke blev taget hensyn til bl.a. artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle.

95 Med hensyn til sagens realitet skal det for det første fastslås, at Budvar tager det retlige udgangspunkt, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ikke finder anvendelse i det omfang, denne bestemmelse omhandler forbuddet mod at anvende

et geografisk navn, som udgør en oprindelsesbetegnelse, og ikke forbuddet mod at registrere et varemærke. Budvars argument skal forstås således, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ikke kan finde anvendelse på en sag om registrering af et EF-varemærke. I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at konstatere, at artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 bestemmer, at det omhandlede tegn i henhold til national lovgivning skal give sin indehaver ret til at forbyde »anvendelsen« af et yngre mærke. Artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 kræver ikke i henhold til national lovgivning, at det omhandlede tegn giver sin indehaver ret til at forbyde »registreringen af et varemærke«. Budvars udgangspunkt er derfor ikke berettiget. Med denne begrundelse kan det derfor ikke udelades at tage hensyn til artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural.

96 For det andet skal det fastslås, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural omhandler situationer, hvor et yngre tegn direkte eller indirekte anvender det geografiske navn, som udgør en oprindelsesbetegnelse.

97 Artikel 2 i Lissabon-aftalen, i henhold til hvilken de omhandlede betegnelser er blevet registreret som beskyttede oprindelsesbetegnelser, bestemmer, at en oprindelsesbetegnelse som omhandlet i denne aftale udgøres af den »geografiske betegnelse« på et land, en region, eller en lokalitet, som tjener til at betegne en vare, som stammer herfra, idet dens kvalitet og kendetegn udelukkende eller i det væsentlige kan henføres til det geografiske område, herunder naturlige og menneskelige faktorer.

98 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at det figurmærke, der søges registreret, direkte anvender en geografisk betegnelse, som udgør en oprindelsesbetegnelse som omhandlet i Lissabon-aftalens artikel 2.

99 For det tredje skal det fastslås, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural står i afsnit IV vedrørende udnyttelse af landbrugsprodukter og levnedsmidler og i kapitel

1 med overskriften »Oprindelsesbetegnelserne«. Artikel L. 641-1-1 — L. 641-4 i code rural regulerer proceduren for anerkendelse af oprindelsesbetegnelser, hvorved artikel L. 641-2, fjerde afsnit, præciserer omfanget af den beskyttelse, som oprindelsesbetegnelserne giver, når det geografiske navn, som udgør dem, eller enhver anden betegnelse, som henviser hertil, anvendes. Det skal fastslås, at beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og specificitetsattesteringer, som er registreret på fællesskabsniveau, er reguleret i artikel L. 642-1 — L. 642-4 i code rural.

100 Artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, er for sin del placeret i et afsnit med overskriften »Oprindelsesbetegnelser«, der igen står i et kapitel om udnyttelse af varer og tjenesteydelser, og i et afsnit vedrørende forbrugeroplysning. Artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation henleder opmærksomheden på proceduren for tildeling af en kontrolleret oprindelsesbetegnelse som defineret i artikel L. 641-2 i code rural, samt på omfanget af oprindelsesbetegnelsers beskyttelse i henhold til denne bestemmelses fjerde afsnit, når det geografiske navn, som udgør dem, eller enhver anden betegnelse, som henviser hertil, anvendes.

101 Heraf følger, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural og artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, hvori bestemmelsen gentages, er særlige bestemmelser, som definerer omfanget af oprindelsesbetegnelsernes beskyttelse i fransk ret, når det geografiske navn, som udgør oprindelsesbetegnelserne, eller enhver anden betegnelse, som henviser hertil, anvendes.

102 Bestemmelserne i artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle, samt de andre af Budvar påberåbte bestemmelser i denne lov, er placeret i et afsnit 1 om varemærker, og i et kapitel 1 med overskriften »Bestanddele, som varemærket består af«.

103 Indledningsvis skal det i denne henseende fastslås, at de af Budvar påberåbte bestemmelser i code de la propriété intellectuelle til forskel fra de ovennævnte bestemmelser i code rural og i code de la consommation ikke er placeret i en for oprindelsesbetegnelser gældende særlig del af loven.

104 Det skal endvidere fastslås, at de af Budvar påberåbte bestemmelser i code de la propriété intellectuelle omhandler betingelserne for registrering af varemærker i fransk ret og ikke betingelserne for deres anvendelse som omhandlet i artikel 8, stk. 4, litra b), i forordning nr. 40/94.

105 Hvad særligt angår artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle bestemmes desuden heri, at »[e]t tegn ikke kan registreres som varemærke, når det kan skade [...] en beskyttet oprindelsesbetegnelse«. Med henblik på at fastslå, i hvilket omfang en oprindelsesbetegnelse er »beskyttet«, og hvorvidt et tegn eventuelt kan »skade« oprindelsesbetegnelsen, skal der navnlig henvises til artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, når det geografiske navn, der udgør denne oprindelsesbetegnelse, anvendes af det ansøgte varemærke sådan som i det foreliggende tilfælde.

106 For det fjerde skal det understreges, at en dom afsagt af cour d'appel de Paris den 17. maj 2000 vedrørende de cubanske oprindelsesbetegnelser Habana og Habanos til at betegne cigarer og tobaksblade eller forarbejdet tobak eller varer produceret med denne tobak (herefter »Habana-dommen afsagt af cour d'appel de Paris«), på tidspunktet, da den anfægtede afgørelse blev truffet, var den eneste franske retsafgørelse, som var blevet afsagt efter indsættelsen af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural i fransk ret i 1990, og som i lighed med det foreliggende tilfælde vedrørte anvendelsen af en geografisk betegnelse, som var en oprindelsesbetegnelse, som var registreret i et tredjeland og beskyttet i henhold til Lissabon-aftalen, for en vare, som ikke er af lignende art. Denne dom er af Budvar blevet påberåbt for Harmoniseringskontorets instanser.

107 Denne sag drejede sig om varemærket Havana, som var registreret og anvendt i Frankrig for bl.a. parfume.

108 I denne dom efterprøvede cour d'appel de Paris indledningsvis betingelserne i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, og konkluderede, at »risikoen for, at oprindelsesbetegnelsen Habanas renommé fordrejes, [var] reel og tilstrækkelig åbenbar«.

109 I en anden del af dommen med overskriften »Foranstaltninger, der skal træffes« fastslog cour d'appel de Paris, at sagsøgeren navnlig i henhold til artikel L. 711-4, litra d), i code de la propriété intellectuelle var »berettiget til at kræve varemærket Havana, som er registreret i Frankrig, annulleret«.

110 Uden at støtte sig på bestemmelserne i code de la propriété intellectuelle præciserede cour d'appel de Paris i øvrigt, at sagsøgeren »også [var] berettiget til at kræve, at det forbydes [de pågældende] selskaber at bruge betegnelsen »havana« for hele [deres] udvalg af kosmetikvarer«. Henset til cour d'appel de Paris' ordvalg fulgte, at forbuddet mod at anvende betegnelsen »havana« var begrundet i bestemmelserne i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural.

111 Heraf følger, at cour d'appel de Paris i denne sag undersøgte betingelserne i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, for at fastlægge den beskyttelse, som de omhandlede oprindelsesbetegnelser, som var registreret i henhold til Lissabon-aftalen, kunne nyde efter fransk ret.

112 Heraf følger også, at cour d'appel de Paris med hjemmel i de ovennævnte bestemmelser i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i code rural, kunne forbyde anvendelsen af det geografiske navn, som udgør de omhandlede oprindelsesbetegnelser, for de omhandlede varer og følgelig forbyde anvendelsen af det omtvistede varemærke. Anvendelsen af bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, kan derfor give ret til at forbyde »anvendelsen« af et yngre mærke som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

113 Det skal fastslås, at den valgte tilgang i Habana-dommen afsagt af cour d'appel de Paris allerede tidligere inden for rammerne af beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, som var registreret i henhold til fransk ret, havde været anvendt af cour d'appel de Paris i en dom af 15. december 1993 om beskyttelse af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse Champagne. Denne dom, som Budvar også havde påberåbt sig for Harmoniseringskontorets instanser, vedrørte et i Frankrig for parfume registreret varemærke, som indeholdt det geografiske navn, der udgjorde den nævnte oprindelsesbetegnelse. I denne sag anvendte cour d'appel de Paris indledningsvis artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, inden den udtalte sig om anvendelsen af betemmelserne i code de la propriété intellectuelle.

114 På grundlag af ovenstående i det hele må det konkluderes, at appelkammeret ikke begik en fejl, da det inddrog bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation.

115 Første led af det eneste anbringende, som Budvar har gjort gældende, må således forkastes.

2. Det andet, subsidiært fremførte led om appelkammerets fejlagtige anvendelse af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural

a) Parternes argumenter

Budvars argumenter

116 Hvis Retten skulle fastslå, at en ansøgning om registrering af et geografisk navn, der udgør en oprindelsesbetegnelse, som varemærke er anvendelse af et geografisk navn som omhandlet i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, har Budvar nedlagt påstand om, at det i hvert fald fastslås, at appelkammeret i den anfægtede afgørelse foretog en fejlagtig anvendelse af denne artikel og af bestemmelserne i Lissabon-aftalen.

117 Budvar har indledningsvis anført, at appelkammeret med rette fastslog følgende:

»Det kan ikke bestrides, at de franske oprindelsesbetegnelser kun er beskyttet i Frankrig, hvis deres renommé er blevet godtgjort behørigt. Artikel L. 641-2 i code rural bestemmer, at landbrugsprodukter, skovbrugsprodukter og levnedsmidler kan få en oprindelsesbetegnelse, hvis de blandt andre betingelser »nyder et behørigt godtgjort renommé«.« (punkt 50 i den anfægtede afgørelse).

118 Budvar har tilføjet, at appelkammeret imidlertid troede, at det kunne præcisere følgende:

»Denne betingelse finder dog ikke anvendelse på udenlandske oprindelsesbetegnelser, som i henhold til Lissabon-aftalen er beskyttet i Frankrig. Det følger klart af

[...] aftalens artikel 5, stk. 1, at de i oprindelseslandet beskyttede oprindelsesbetegnelser på den blotte anmodning fra de kompetente myndigheder i oprindelseslandet opnår beskyttelse i de andre lande i den særlige union.« (punkt 50 i den anfægtede afgørelse).

119 Ifølge Budvar er sidstnævnte påstand ubegrundet.

120 Budvar har for det første anført, at alle lande, der har undertegnet Lissabon-aftalen, har love, der ligner hinanden, vedrørende erhvervelse af oprindelsesbetegnelser. Lissabon-aftalens artikel 2 giver i denne henseende en definition på en oprindelsesbetegnelse, som er gyldig i alle lande, som har undertegnet aftalen.

121 Alle lande, der har undertegnet Lissabon-aftalen, kræver således, at et etableret renommé godtgøres for at opnå en oprindelsesbetegnelse. Dette punkt er ikke bestridt i den anfægtede afgørelse.

122 Budvar har tilføjet, at renommeét af de geografiske betegnelser »Budweiser« for øl nødvendigvis er godtgjort i Den Tjekkiske Republik for at opnå de pågældende oprindelsesbetegnelser. Budvar har i den forbindelse henledt opmærksomheden på, at de pågældende oprindelsesbetegnelser blev registreret hos WIPO den 22. november 1967.

123 I dekret nr. 70-65 af 9. januar 1970, offentliggjort i *Journal officiel de la République française* den 23. januar 1970 har den franske stat ifølge Budvar desuden i medfør af artikel 1, stk. 2, i Lissabon-aftalen anerkendt og erklæret oprindelsesbetegnelserne, der indeholder den geografiske betegnelse »Budweiser«, for beskyttet på fransk territorium. Budvar har præciseret, at der ikke ved Conseil d'État er blevet anlagt noget søgsmål til anfægtelse af dette dekret.

124 Ifølge Budvar er de pågældende oprindelsesbetegnelser således beskyttet i Frankrig alene i medfør af Lissabon-aftalen og navnlig af dennes artikel 1, stk. 2.

125 En oprindelsesbetegnelse, som er tilblevet i et land, der har undertegnet Lissabon-aftalen, er således på fransk territorium beskyttet på samme måde som nationale betegnelser, uden at der er krav om, at det godtgøres, at oprindelsesbetegnelsen reelt nyder et renommé. Den anfægtede afgørelse har således med urette anført, at »det ikke kan formodes, at [...] oprindelsesbetegnelser, som i medfør af Lissabon-aftalen er beskyttet i Frankrig, har et renommé i Frankrig« (punkt 50 i den anfægtede afgørelse).

126 Budvar har tilføjet, at appelkammeret også foretog en fejlagtig anvendelse af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, da det fastslog følgende:

»Når en [...] oprindelsesbetegnelse i medfør af Lissabon-aftalen er beskyttet i Frankrig, nyder den alene beskyttelse i forhold til forskelligartede varer, hvis det bevises, at den nyder et renommé i Frankrig, og at dens anvendelse for forskelligartede varer ville fordreje eller svække dette renommé.

[...]

I det foreliggende tilfælde er det ikke blot mislykkedes [Budvar] at bevise, at oprindelsesbetegnelserne nyder et renommé i Frankrig, det er heller ikke godtgjort, hvordan oprindelsesbetegnelsernes renommé, hvis det antages at eksistere, kan

fordrejes eller svækkes, hvis [Anheuser-Busch] fik tilladelse til at anvende et figurmærke, der omfattede ordet »Budweiser«, for de ansøgte varer i klasse 16, 21, 25 og 30.« (punkt 51 og 53 i den anfægtede afgørelse).

127 Budvar har henledt Rettens opmærksomhed på den omstændighed, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, sådan som den er gentaget i code de la consommation, vedrører brugen af et geografisk navn, som helt eller delvis udgør en oprindelsesbetegnelse. Artiklen omhandler ikke oprindelsesbetegnelsen, men det deri nævnte geografiske navn. Ifølge Budvar skal det således deraf udledes, at gengivelsen af et geografisk navn, som udgør oprindelsesbetegnelsen, er forbudt, uanset om varerne er af samme eller lignende art eller forskellige. Budvar mener, at denne løsning er logisk, eftersom det geografiske navn er den væsentlige og afgørende bestanddel i alle oprindelsesbetegnelser. Anvendelsen af det geografiske navn alene giver ifølge Budvar nødvendigvis associationer til den af oprindelsesbetegnelsen omfattede vare.

128 I det foreliggende tilfælde har Anheuser-Busch søgt om at få registreret et varemærke, som ifølge Budvar alene består i gengivelsen af det geografiske navn »Budweiser« uden at indsætte det i en helhed, som kunne fratage det dets egenskab af en oprindelsesbetegnelse. Ifølge Budvar er der derfor ingen grund til at anvende undtagelsen i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural og at efterprøve, hvorvidt figurmærket, der søges registreret, og som består af det geografiske navn »Budweiser«, indebærer, at det renommé, der nødvendigvis knytter sig til alle oprindelsesbetegnelser, svækkes eller fordrejes.

129 I øvrigt mener Budvar helt subsidiært, at renommeet, som ligger i selve de pågældende oprindelsesbetegnelser, kan fordrejes eller svækkes gennem registreringen af det omhandlede varemærke. Budvar har i denne forbindelse præciseret, at ingen fransk bestemmelse kræver, at dette iboende renommé har en særlig høj grad, for at beskyttelsen udstrækker sig til forskellige varer. Ifølge Budvar kan det højest

kræves godtgjort, at dette iboende renommé kan svækkes eller banaliseres ved registreringen af et varemærke, som gentager oprindelsesbetegnelsens geografiske navn.

130 Budvar har anført, at ansøgningen om registreringen af det pågældende varemærke er indgivet af et ølbryggeriselskab, dvs. af en direkte konkurrent. Budvar har desuden påpeget, at en af de registreringsansøgninger, som Anheuser-Busch har indgivet, vedrørte øl (som er genstand for den forenede sag T-71/04). Budvar har endvidere påpeget, at en af bestanddelene i det ansøgte figurmærke er sloganet »king of beers«. Det ansøgte varemærke refererer således umiddelbart til øl. I kraft af sin stilling som erhvervsdrivende inden for ølbrygning kendte Anheuser-Busch ifølge Budvar under alle omstændigheder nødvendigvis til de påberåbte oprindelsesbetegnelsers renommé, i hvert fald i Tjekkiet, på tidspunktet for registreringsansøgningen.

131 Ifølge Budvar røber omstændighederne for indgivelse af ansøgningen om registrering af varemærket en åbenbar vilje til at krænke de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé ved at svække dem og ved at ødelægge deres egenart gennem banaliseringen af betegnelsen »Budweiser«, men viser også et forsøg på at tilegne sig eneretten til disse oprindelsesbetegnelser. Den omstændighed, at Anheuser-Busch er et stort ølbryggeri, røber ifølge Budvar dets snyltende og illoyale hensigt samt dets formål om at svække og banalisere oprindelsesbetegnelserne. Budvar har påpeget, at de sager, som lå til grund for cour d'appel de Paris' dom af 15. december 1993 (Champagne) og af 17. maj 2000 (Habana, jf. præmis 106 ovenfor), drejede sig om virksomheder, som ikke var konkurrenter. I disse sager blev det fastslået, at de pågældende oprindelsesbetegnelsers renommé var blevet fordrejet.

132 Ydermere skal der ifølge Budvar tages hensyn til de tidligere retlige mellemværender, hvor Budvar og Anheuser-Busch har været modparter. Tvisten mellem disse parter begyndte for mere end hundrede år siden. I 1894 udtalte Adolphus Busch nemlig ifølge Budvar, at han var inspireret af den fremragende kvalitet af den øl, der blev produceret i Budweis i Tjekkoslovakiet, da han efter tjekkisk metode udviklede øllen »Budweiser« i Saint Louis (Missouri), som er selskabet Anheuser-Buschs hjemsted.

133 Budvar har konkluderet, at risikoen for, at oprindelsesbetegnelsernes renommé krænkes, dermed er tilstrækkelig konkret og bør føre til, at Retten nægter registrering af de pågældende varemærker.

Harmoniseringskontorets argumenter

134 Harmoniseringskontoret har besvaret Budvars argumenter inden for rammerne af sin behandling af den i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 anførte betingelse om, at den ældre rettighed i henhold til den nationale lovgivning skal give rettighedshaveren ret til at forbyde anvendelsen af det varemærke, der er rejst indsigelse imod.

135 Efter at Harmoniseringskontoret inden for rammerne af første led af det eneste anbringende konkluderede, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural fandt anvendelse, har det efterprøvet omfanget af beskyttelsen af oprindelsesbetegnelserne i henhold til denne bestemmelse.

136 På dette punkt har Harmoniseringskontoret foretaget en sondring mellem nødvendigheden af at godtgøre oprindelsesbetegnelsens renommé og risikoen for, at dette renommé fordrejes eller svækkes.

— Nødvendigheden af at godtgøre oprindelsesbetegnelsens renommé

137 Harmoniseringskontoret har påpeget, at Lissabon-arrangementet kræver, at hver kontraherende part yder registrerede betegnelser beskyttelse. Ifølge Harmoniseringskontoret skal denne beskyttelse som minimum ligge på det i Lissabon-aftalen fastsatte niveau.

138 Harmoniseringskontoret har i denne forbindelse henledt opmærksomheden på, at artikel 3 i Lissabon-aftalen bestemmer, at »[d]et skal sikres, at der ydes beskyttelse mod enhver uretmæssig brug eller efterligning, selv hvis varens virkelige oprindelse er angivet, eller hvis betegnelsen er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller lignende«.

139 Ifølge Harmoniseringskontoret omfatter den krævede minimumsbeskyttelse kun varer, for hvilke der er foretaget registrering, og varer, som henhører under samme klasse (i det foreliggende tilfælde øl). Lissabon-aftalen kræver ikke, at der ydes beskyttelse ud over denne varekategori.

140 Dette betyder imidlertid ikke, at en oprindelsesbetegnelse ikke efter den nationale ret i det land, hvor den erhvervede ret gøres gældende, kan være omfattet af en videregående beskyttelse.

141 Under henvisning til ordlyden af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural mener Harmoniseringskontoret, at denne bestemmelse yder to former for beskyttelse.

142 Først og fremmest fastsætter artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural en minimumsbeskyttelse, som omfatter anvendelsen af en identisk betegnelse eller af en betegnelse, som kan vække associationer til oprindelsesbetegnelsen, i forbindelse med varer af lignende art. Denne beskyttelse er ifølge Harmoniseringskontoret ubetinget og kan påberåbes for alle oprindelsesbetegnelser, nationale eller udenlandske, idet man alene skal godtgøre, at tegnene kan give associationer til hinanden, samt at varerne er af lignende art.

143 Dernæst giver artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural en mere omfattende beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, nationale eller udenlandske, som udstrækker sig til anvendelsen af en identisk betegnelse eller af en betegnelse, som kan vække associationer til oprindelsesbetegnelsen, for forskelligartede varer. Denne beskyttelse er betinget af, at det bevises, at oprindelsesbetegnelsen nyder et renommé, og at dette kan fordrejes eller svækkes.

144 Denne risiko skal vurderes i forhold til den franske offentlighed. Tilsvarende skal det godtgøres, at oprindelsesbetegnelsens renommé er den franske offentlighed bekendt. Der kan ikke være nogen risiko for, at renomméet fordrejes eller svækkes, hvis ikke der eksisterer noget renommé.

145 Appelkammeret har således ikke ifølge Harmoniseringskontoret begået nogen fejl, da det konkluderede, at »det ikke kan formodes, at udenlandske oprindelsesbetegnelser, som i medfør af Lissabon-aftalen er beskyttet i Frankrig, har et renommé i Frankrig« (punkt 50 i den anfægtede afgørelse).

146 Under disse omstændigheder er det ifølge Harmoniseringskontoret med urette, at Budvar anfører, at en oprindelsesbetegnelse pr. definition nyder et renommé eller er velkendt. Budvars forvirring opstår, fordi begrebet »varens renommé«, som i Lissabon-aftalens artikel 2, stk. 2, er påkrævet for registrering i oprindelseslandet, ikke automatisk omfatter andre medlemslande, hvor der søges om beskyttelse. En betegnelse som »Budweiser«, der har et renommé i Den Tjekkiske Republik, men ikke er kendt eller vidt anvendt på det franske marked, kan således ikke ifølge Harmoniseringskontoret nyde et renommé i Frankrig.

147 I denne henseende mener Harmoniseringskontoret, at artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural og alle øvrige bestemmelser, der forbyder, at en oprindelsesbetegnelses renommé fordrejes, udnyttes, svækkes eller lider skade (Harmoniseringskontoret har navnlig henvist til artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af

14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1)), har til formål at beskytte oprindelsesbetegnelsens »image«, dvs. dens økonomiske værdi. En sådan skade kan kun indtræde, hvis oprindelsesbetegnelsen nyder et renommé i det land, hvor beskyttelsen gøres gældende.

148 Harmoniseringskontoret har henledt opmærksomheden på, at Domstolen i sin dom i sagen Consorzio del Prosciutto di Parma et Salumificio S. Rita, nævnt i præmis 62 ovenfor (præmis 64), der vedrørte forordning nr. 2081/92, har forklaret begrebet oprindelsesbetegnelsers »renommé« som følger:

»Oprindelsesbetegnelsers omdømme beror på det image, de har hos forbrugerne. Dette image afhænger igen hovedsagelig af produktets særlige kendetegn og mere generelt af dets kvalitet. Det er i sidste ende kvaliteten, som skaber produktets omdømme.«

149 Oprindelsesbetegnelsers image eller renommé afhænger ifølge Harmoniseringskontoret af offentlighedens subjektive opfattelse og kan variere i forhold til det område, der betragtes. Ifølge Harmoniseringskontoret er det rigtigt, at en oprindelsesbetegnelses image eller renommé skyldes varens kvalitet. Imidlertid mener Harmoniseringskontoret, at en oprindelsesbetegnelses image og renommé i væsentlig grad afhænger af andre faktorer, som ikke har noget med selve varen at gøre. Harmoniseringkontoret sigter navnlig til de beløb, der er investeret i reklame, omfanget af oprindelsesbetegnelsens anvendelse, og hvor stor markedsandel varen har.

150 Eftersom oprindelsesbetegnelsernes renommé ifølge Harmoniseringskontoret hovedsageligt afhænger af disse faktorer og af deres indflydelse på offentligheden, kan dette renommé ikke udledes af den registrering, der er foretaget inden for

rammerne af Lissabon-aftalen, men skal altid bevises i hvert land, hvor en skade på dette renommé påberåbes. Enhver anden løsning ville indebære, at oprindelsesbetegnelser med et udbredt renommé og oprindelsesbetegnelser med et begrænset renommé ville få samme beskyttelse, og sidstnævnte ville formodentlig blive tilkendt beskyttelse i et land, hvor det slet ikke nyder noget renommé.

151 På baggrund af ovenstående har Harmoniseringskontoret konkluderet, at appelkammeret ikke har begået nogen fejl ved at betinge anvendelsen af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural af, at det bevises, at oprindelsesbetegnelserne nød et renommé i Frankrig.

152 Denne konklusion finder ifølge Harmoniseringskontoret støtte i fransk retspraksis. I visse tilfælde, der henhører under artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, skal national ret anvendes således, som en national domstol ville gøre det. Nationale domme får således en særlig betydning.

153 I denne henseende har appelkammeret med rette henvist til Habana-dommen afsagt af cour d'appel de Paris, nævnt i præmis 106 ovenfor, som vedrørte en tvist mellem oprindelsesbetegnelsen Havanna, som i henhold til Lissabon-aftalen var beskyttet for cigarer, og det yngre varemærke Havana for parfume. Det følger af denne dom, at hvis der ikke var ført bevis for den internationale oprindelsesbetegnelse Havannas renommé i Frankrig, måtte sagen være faldet ud til fordel for varemærket Havana.

154 Harmoniseringskontoret har tilføjet, at når beskyttelsen påberåbes mod anvendelsen af en yngre betegnelse i forhold til forskelligartede varer, kræver de franske domstole bevis for alle oprindelesbetegnelsernes renommé, uanset om deres oprindelse er national eller international. Harmoniseringskontoret har henvist til de til stævningen vedlagte domme afsagt af cour d'appel de Paris den 15. december 1993 og den 12. september 2001. I modsætning til det, Budvar har gjort gældende, er det således ikke ifølge Harmoniseringskontoret et spørgsmål om forskelsbehandling.

— Fordrejningen eller svækkelsen af oprindelsesbetegnelsens renommé

155 Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at appelkammeret også med rette afslog klagen med den begrundelse, at det ikke var lykkedes Budvar at »godtgøre, hvordan oprindelsesbetegnelsernes renommé, hvis det antages at eksistere, kan fordrejes eller svækkes, hvis [Anheuser-Busch] fik tilladelse til at anvende et figurmærke, der omfattede ordet »Budweiser«, for de ansøgte varer i klasse 16, 21, 25 og 30« (punkt 53 i den anfægtede afgørelse).

156 Budvar har ifølge Harmoniseringskontoret ikke på noget tidspunkt af proceduren fremlagt nogen faktiske oplysninger eller fremført noget argument til støtte for det anbringende, at anvendelsen af de omhandlede varemærker risikerer at fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsernes renommé. Appelkammeret, som er bundet af ordlyden af artikel 74, stk. 1, i forordning nr. 40/94, har derfor ikke ifølge Harmoniseringskontoret begået nogen fejl ved at udelukke muligheden af en sådan fordrejning eller svækkelse.

157 Ifølge Harmoniseringskontoret kan de i stævningen i denne henseende indeholdte argumenter således ikke antages til realitetsbehandling, da de for første gang fremføres for Retten.

158 Hvis disse argumenter alligevel antages til realitetsbehandling, har Harmoniseringskontoret anført, at fordrejningen af oprindelsesbetegnelsernes renommé kan indtræde, når erhvervsdrivende forsætligt vælger identiske eller lignende tegn for anvendelsen på et andet område med det formål til egen fordel at udnytte en del af den investering, indehaveren af den ældre rettighed har foretaget. Denne situation ligger tæt på den utilbørlige udnyttelse af det ældre varemærkes renommé, som omhandles i artikel 5, stk. 2, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1) eller i artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94.

159 Harmoniseringskontoret anerkender, at anvendelsen af et figurmærke, som indeholder ordene »king of beers«, uanset hvilken type vare det forbindes med, teoretisk set i offentlighedens bevidsthed kan give associationer til øl, fordi det indeholder ordene »king of beers«, og fordi denne anvendelse af offentligheden kan opfattes som værende en indirekte reklame for Anheuser-Buschs primære bryggerivirksomhed. Dette ville navnlig være tilfældet i forhold til anvendelsen af det ansøgte figurmærke for »snacks« i klasse 30, eftersom disse varer kan sælges hen over disken på barer og caféer. Hvis Retten således skulle være af den opfattelse, at oprindelsesbetegnelsernes renommé kan støttes på en formodning, anmoder Harmoniseringskontoret om, at denne sag hjemvises til appelkammeret til en supplerende efterprøvelse af dette punkt.

160 Hvad angår svækkelsen af oprindelsesbetegnelsernes renommé mener Harmoniseringskontoret, at en sådan svækkelse kan eksistere, når de varer, for hvilke det omtvistede tegn anvendes, appellerer til offentlighedens sanser på en sådan måde, at oprindelsesbetegnelsens image og tiltrækningskraft påvirkes. Denne situation ligger tæt på at skade det ældre varemærkes renommé, som omhandles i artikel 5, stk. 2, i direktiv 89/104 eller i artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94.

161 I det foreliggende tilfælde er der imidlertid ikke noget modsætningsforhold mellem øl på den ene side og størstedelen af de af registreringsansøgningen omfattede varer på den anden side, som ifølge Harmoniseringskontoret kunne påvirke de ældre oprindelsesbetegnelsers image. Endvidere er det ikke særlig sandsynligt, at anvendelsen af de omhandlede varemærker i forhold til størstedelen af de af registreringsansøgningen omfattede varer ville vække negative eller mindre behagelige associationer, som kunne indebære en konflikt med de ældre oprindelsesbetegnelsers mulige prestige.

162 For fuldstændighedens skyld er Harmoniseringskontoret fremkommet med bemærkninger vedrørende Den Tjekkiske Republiks tiltrædelsesakt, som trådte i kraft den 1. maj 2004, og vedrørende ændringen til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

163 Hvad angår Den Tjekkiske Republiks tiltrædelsesakt har Harmoniseringskontoret bemærket, at navnene »Ceskobudejovické pivo« og »Budejovické pivo« (»Budweiser Bier«) siden den 1. maj 2004, dvs. efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, som geografiske betegnelser har været beskyttet i henhold til forordning nr. 2081/92, og at tiltrædelsesakten desuden fastslog, at denne beskyttelse »[ikke] berører [...] eventuelle ølvaremærker eller andre rettigheder, som findes i Den Europæiske Union på tiltrædelsestidspunktet«.

164 Hvad angår artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 har Harmoniseringskontoret bemærket, at denne bestemmelse er blevet ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 422/2004 af 19. februar 2004 om ændring af forordning nr. 40/94 (EUT L 70, s. 1), dvs. efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, for at lade ældre beskyttede rettigheder være omfattet af fællesskabslovgivningen.

165 Ifølge Harmoniseringskontoret skal disse ændringer ikke have indflydelse på den foreliggende sag, eftersom ændringerne er gennemført efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Harmoniseringskontoret har påpeget, at artikel 13, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2081/92 under alle omstændigheder er affattet på en måde, der ligner artikel L. 641-2 i code rural.

Anheuser-Buschs argumenter

166 På baggrund af sit synspunkt om, at der i henhold til artikel L. 641-2 i code rural er et krav om eksistensen af et renommé for at opnå beskyttelse af en vare, som er forskellig fra den af oprindelsesbetegnelsen beskyttede vare, har Anheuser-Busch undersøgt spørgsmålet, om der i det foreliggende tilfælde eksisterer et sådant renommé.

167 Ifølge Anheuser-Busch har Budvar aldrig argumenteret for, at der består et aktuelt renommé i forhold til den franske offentlighed, og der er heller ikke fremlagt bevis for et sådant renommé. Anheuser-Busch har tilføjet, at der ikke engang har været henvist til brugen af oprindelsesbetegnelserne i Frankrig, og har i den henseende bemærket, at Budvar ikke har fremlagt regninger, reklamer, brochurer, tal vedrørende salg, reklameudgifter, markedsandele eller noget om kendskabet til oprindelsesbetegnelserne.

168 Ifølge Anheuser-Busch har Budvar snarere gjort gældende, at oprindelsesbetegnelserne har et »iboende renommé«, som må formodes, og som er helt uafhængigt af nogen form for brug af det geografiske navn i Frankrig og af forbrugernes opfattelse heraf. Det af Budvar fremførte argument til støtte for denne påstand er, at en fransk oprindelsesbetegnelses renommé skal godtgøres på det tidspunkt, der i Frankrig søges om beskyttelse heraf hos Institut national des appellations d'origine.

169 Ifølge Anheuser-Busch er godtgørelsen af et sådant renommé imidlertid kun påkrævet for beskyttelsen af franske oprindelsesbetegnelser. Renommé i Frankrig kræves ikke for at anerkende udenlandske oprindelsesbetegnelser. Anheuser-Busch har anført, at der er hundredevis af oprindelsesbetegnelser, som med virkning i Frankrig er registreret i henhold til Lissabon-aftalen, men som er helt ukendt af størstedelen af den franske befolkning. Anheuser-Busch har henvist til sit skriftlige indlæg, der blev indleveret til appelkammeret den 18. februar 2002, og som er vedlagt som bilag til svarskrift for Retten, og navnlig til en udtalelse fra en fransk avocat à la Cour, som er specialist i intellektuel ejendomsret.

170 Idet Anheuser-Busch har henvist til dommene afsagt af cour d'appel de Paris i Habana-sagen og i Champagne-sagen, har selskabet tilføjet, at det aldrig er blevet bevist, at de i de foreliggende sager omhandlede oprindelsesbetegnelser er blevet anvendt i Frankrig, eller at de i den franske offentlighed har opnået et renommé.

171 Af disse grunde mener Anheuser-Busch, at appelkammerets konklusioner i den anfægtede afgørelse — navnlig konklusionerne i denne afgørelses punkt 49-53 — er rigtige.

172 Desuden har Anheuser-Busch understreget, at beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse mod anvendelsen af et beskyttet navn for forskelligartede varer i henhold til artikel L. 641-2 i code rural betinges af, at denne oprindelsesbetegnelses renommé kan fordrejes eller svækkes.

173 Ifølge Anheuser-Busch kan et renommé, som ikke eksisterer, heller ikke fordrejes eller svækkes som omhandlet i artikel L. 641-2 i code rural. Det er ikke lykkedes Budvar at bevise nogen form for fordrejning eller svækkelse af oprindelsesbetegnelserne.

174 Hvad angår Budvars påstande om Anheuser-Buschs uredelige hensigter er de ikke relevante, og de er tydeligvis gjort gældende for sent. Ydermere støttes de ikke af faktiske omstændigheder eller af et relevant bevis og er ganske enkelt ikke sande. Anheuser-Busch mener heller ikke, at en parts hensigter spiller nogen rolle i vurderingen af, hvorvidt anvendelsen af et tegn medfører en mulig skade på eller fordrejning af et andet tegns renommé.

175 På grundlag af nogle supplerende argumenter mener Anheuser-Busch i hvert fald, at Budvars indsigelse bør forkastes i forhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

176 Anheuser-Busch mener for det første, at en grund til at forkaste indsigelsen er Budvars utilstrækkelige forklaring i forhold til den i sagen anvendelige ret. For det

andet har Anheuser-Busch fremført, at der ikke er fremlagt bevis for oprindelsesbetegnelsernes erhvervsmæssige brug i Frankrig, før varemærkeansøgningen blev indgivet. For det tredje har Budvar ikke ifølge Anheuser-Busch fremlagt noget bevis for, at anvendelsen af de omhandlede tegn har været mere udbredt end en blot lokal brug. For det fjerde har Anheuser-Busch gjort gældende, at de omhandlede oprindelsesbetegnelser ikke er gyldige, da de ikke opfylder betingelserne for anerkendelse i henhold til Lissabon-aftalen.

b) Rettens bemærkninger

177 Henset til, at artikel L. 642-1, fjerde afsnit, i code rural fandt anvendelse på den foreliggende sag, og at de varer, der var omfattet af det ansøgte figurmærke og af de omhandlede oprindelsesbetegnelser, var forskellige, anførte appelkammeret følgende: »Det kan ikke bestrides, at de franske oprindelsesbetegnelser kun er beskyttet i Frankrig, hvis deres renommé er blevet godtgjort behørigt [...] [og] det kan ikke formodes, at udenlandske oprindelsesbetegnelser, som i medfør af Lissabon-aftalen er beskyttet i Frankrig, har et renommé i Frankrig.« (punkt 50 i den anfægtede afgørelse).

178 Appelkammeret præciserede for det andet følgende:

»Når en udenlandsk oprindelsesbetegnelse i medfør af Lissabon-aftalen er beskyttet i Frankrig, nyder den alene beskyttelse i forhold til forskelligartede varer, hvis det bevises, at den nyder et renommé i Frankrig, og at dens anvendelse for forskelligartede varer ville fordreje eller svække dette renommé.« (punkt 51 i den anfægtede afgørelse).

179 For det trejde konstaterede appelkammeret følgende:

»[D]et [er] ikke blot mislykkedes [Budvar] at bevise, at oprindelsesbetegnelserne nyder et renommé i Frankrig, det er heller ikke godtgjort, hvordan oprindelsesbetegnelsernes renommé, hvis det antages at eksistere, kan fordrejes eller svækkes, hvis [Anheuser-Busch] fik tilladelse til at anvende et figurmærke, der omfattede ordet »Budweiser«, for de ansøgte varer i klasse 16, 21, 25 og 30.« (punkt 53 i den anfægtede afgørelse).

180 Med Budvars argumenter i andet led af sit eneste anbringende gøres reelt kun to fejl gældende, som appelkammeret påstås at have begået.

181 Først og fremmest mener Budvar i det væsentlige, at de i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural opstillede betingelser for i forbindelse med varer, der ikke er af lignende art, i Frankrig at yde beskyttelse for oprindelsesbetegnelser, som i henhold til Lissabon-aftalen er registreret i et andet land, og navnlig nødvendigheden af at bevise en risiko for, at disse oprindelsesbetegnelsers renommé fordrejes eller svækkes, er mere restriktive end de betingelser, der opstilles i Lissabon-aftalen. Det geografiske navn, som i henhold til Lissabon-aftalen udgør en registreret oprindelsesbetegnelse, er således beskyttet, uanset hvilke varer der er omfattet af det senere varemærke, og uden at det er nødvendigt at bevise, at det på nogen måde har et renommé, eller at der er en risiko for, at dette renommé fordrejes eller svækkes.

182 I denne forbindelse har Budvar under retsmødet præciseret, at det af den franske forfatnings artikel 55 følger, at traktater eller aftaler, som er forskriftsmæssigt ratificeret eller godkendt, fra deres offentliggørelse har forrang for love med forbehold for den anden parts anvendelse af traktaten eller aftalen. Franske lovbestemmelser, som er vedtaget før eller endda efter Lissabon-aftalens ikraft-

træden, skal følgelig fortolkes i overensstemmelse med ordlyden heraf. Budvar har tilføjet, at det har kritiseret den måde, hvorpå de franske domstole har anvendt Lissabon-aftalen.

183 Endvidere mener Budvar i hvert fald, at de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé kan støttes på en formodning, og at risikoen for, at dette renommé fordrejes eller svækkes, er godtgjort.

Overensstemmelsen mellem de i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural opstillede bestemmelser og bestemmelserne i Lissabon-aftalen for varer, der ikke er af lignende art

184 Blandt de nuværende EU-medlemsstater var Den Franske Republik, Republikken Ungarn, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Den Tjekkiske Republik og Den Slovakiske Republik kontraherende parter i Lissabon-aftalen på tidspunktet, da den anfægtede afgørelse blev truffet.

185 På baggrund af Lissabon-aftalens ordlyd skal opmærksomheden for det første henledes på den snævre forbindelse mellem oprindelsesbetegnelsen og den af denne betegnelse omfattede vare, samt på den heraf afledte beskyttelse. Mere specifikt har de kontraherende parter i Lissabon-aftalen ifølge artikel 1, stk. 2, heri påtaget sig at beskytte oprindelsesbetegnelser for »varer« fra andre lande. Af regel 5, stk. 2, nr. iv), i gennemførelsesforskrifterne til Lissabon-aftalen følger, at ansøgningen om en international registrering af en oprindelsesbetegnelse i henhold til denne aftale skal specificere »varen, som denne betegnelse finder anvendelse på«.

186 For det andet fastslår artikel 2, stk. 1, i Lissabon-aftalen, at varen, der er omfattet af oprindelsesbetegnelsen, udelukkende eller i det væsentlige skal henføre sin kvalitet og kendetegn til det geografiske område, herunder naturlige og menneskelige faktorer. Desuden sigter den i Lissabon-aftalens artikel 3 fastsatte beskyttelse til de tilfælde, hvor den registrerede oprindelsesbetegnelse udsættes for uretmæssig brug eller efterligning. Inden for rammerne af denne bestemmelse finder beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse mod enhver uretmæssig brug eller efterligning anvendelse, når de omhandlede varer er af samme eller lignende art. Denne beskyttelse skal garantere, at den omhandlede vares kvalitet eller kendetegn, som følger af dens geografiske område, herunder naturlige og menneskelige faktorer, ikke bliver genstand for en uberettiget tilegnelse eller gengivelse.

187 For det tredje bestemmes det i Lissabon-aftalens artikel 3, at beskyttelsen skal sikres »selv hvis varens virkelige oprindelse er angivet«, eller hvis betegnelsen er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller lignende. Henset til de anvendte ord giver disse præciseringer kun mening, når de omhandlede varer er af samme eller i det mindste af lignende art.

188 Det skal således fastslås, at den beskyttelse, der følger af Lissabon-aftalen — med forbehold af en kontraherende parts mulige udvidelse af denne beskyttelse på sit geografiske område — finder anvendelse, når de af den pågældende oprindelsesbetegnelse omfattede varer og de varer, som er omfattet af det tegn, der kan krænke betegnelsen, er af samme eller i det mindste af lignende art.

189 Uden at der er tale om at foretage en analog bedømmelse, skal det desuden fastslås, at forordning nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler i den gældende affattelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i sin artikel 13, stk. 1, litra b), indeholder bestemmelser, som på fællesskabsplan ligger tæt op ad Lissabon-aftalens artikel 3, men også i sin artikel 13, stk. 1, litra a), udtrykkeligt indeholder bestemmelser, hvorefter der under visse betingelser ydes beskyttelse af registrerede betegnelser på

fællesskabsplan, selv om de omhandlede produkter ikke kan sammenlignes med dem, der er registreret under disse betegnelser.

190 Det følger ikke af retspraksis, navnlig ikke af Domstolens dom af 4. marts 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (sag C-87/97, Sml. I, s. 1301), eller af generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse i denne sag (Sml. I, s. 1304), at artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2081/92 er blevet fortolket således, at beskyttelsen i medfør af denne artikel finder anvendelse, når de pågældende varer er forskellige, eftersom sidstnævnte situation er reguleret af samme forordnings artikel 13, stk. 1, litra a).

191 Det skal i denne forbindelse fastslås, at hvis den af Budvar foreslåede udlægning af Lissabon-aftalens ordlyd — hvorefter beskyttelsen af betegnelserne skal omfatte alle varer, hvad enten de er identiske, af lignende art eller forskellige — svarede til ønsket hos denne aftales forfattere, ville det have som konsekvens, at visse medlemsstater, som også er kontraherende parter i denne aftale, ville komme i en selvmodsigende situation på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 2081/92. Mens artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2081/92 og Lissabon-aftalens artikel 3 nemlig er affattet næsten identisk, adskiller beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser, som enten er registreret på fællesskabsplan eller i henhold til Lissabon-aftalen, sig i væsentlig grad for forskellige varer i det indre marked afhængigt af, om det er den ene eller den anden af de ovennævnte bestemmelser, som finder anvendelse.

192 Den omstændighed, at beskyttelsen i henhold til Lissabon-aftalen kun gælder, når de af den pågældende oprindelsesbetegnelse omfattede varer og de varer, som er omfattet af det tegn, der kan krænke betegnelsen, er af samme eller i det mindste af lignende art, er imidlertid ikke til hinder for, at de kontraherende parter i Lissabon-aftalen i deres nationale retsorden kan fastsætte en mere omfattende beskyttelse.

193 Det følger desuden af Lissabon-aftalens artikel 4, at bestemmelserne i denne aftale på ingen måde udelukker den beskyttelse, som allerede ydes oprindelsesbetegnelser af hver kontraherende part i henhold til andre internationale instrumenter eller i henhold til national lovgivning eller retspraksis.

194 Bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, sådan som de er anvendt af de franske domstole til beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, som er registreret i henhold til Lissabon-aftalen, er på linje med denne tankegang.

195 Ved at fastslå, at det geografiske navn, som udgør en oprindelsesbetegnelse, eller enhver anden benævnelse, der henviser hertil, ikke må anvendes for nogen vare af lignende art, gør disse bestemmelser det muligt for oprindelsesbetegnelser, som er registreret i henhold til Lissabon-aftalen, at nyde den i samme aftales artikel 3 fastsatte beskyttelse mod enhver efterligning eller uretmæssig brug. Hvis de omhandlede varer i denne forbindelse var af samme eller lignende art, ville oprindelsesbetegnelserne, som Budvar har påberåbt sig, og som er gengivet i præmis 16 ovenfor, kunne være genstand for en beskyttelse i henhold til fransk ret, uden at det ville være nødvendigt at godtgøre, at disse betegnelser nød et renommé på fransk territorium, eller a fortiori at dette renommé kunne fordrejes eller svækkes.

196 Ved desuden at fastslå, at det geografiske navn, som udgør en oprindelsesbetegnelse, eller enhver anden benævnelse, der henviser hertil, ikke må anvendes for nogen anden vare eller tjenesteydelse, når denne anvendelse kan fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsens renommé, gør artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, det muligt for oprindelsesbetegnelser, som er registreret i henhold til Lissabon-aftalen, at nyde en mere omfattende beskyttelse end den, der er fastsat i Lissabon-aftalen. Denne mere omfattende beskyttelse er imidlertid underlagt visse betingelser.

197 I modsætning til det, Budvar i det væsentlige har gjort gældende, følger det af ovenstående, at de i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural opstillede betingelser i forbindelse med varer, der ikke er af lignende art, ikke er mere restriktive end de betingelser, der opstilles i Lissabon-aftalen.

198 For fuldstændighedens skyld bemærker Retten, at WIPO's Internationale Bureau, som administrerer Lissabon-aftalen, selv i et offentligt dokument af 8. juni 2000 med overskriften »Mulige løsninger i tilfælde af konflikt mellem varemærker og geografiske betegnelser og i tilfælde af konflikt mellem enslydende geografiske betegnelser«, som findes på WIPO's hjemmeside under referencen SCT/5/3, og som blev delt ud under femte samling i Den Faste Komité for Varemærker, Industrielle Mønstre og Modeller og Geografiske Betegnelser, anførte følgende:

»Enhver retmæssig bruger af en geografisk betegnelse har ret til at forbyde enhver anden at anvende denne geografiske betegnelse, hvis varerne, for hvilke den anvendes, ikke har den anførte geografiske oprindelse. På samme måde som varemærkerne er de geografiske betegnelser underlagt »specialitetsprincippet«, dvs. at de kun er beskyttet for den type varer, for hvilke de reelt anvendes, og »territorialprincippet«, dvs. at de kun er beskyttet på et bestemt område og er underlagt de her gældende love og administrative bestemmelser. For geografiske betegnelser, der nyder anseelse, findes der en undtagelse til specialitetsprincippet. På nuværende tidspunkt fastsætter de af WIPO administrerede traktater eller aftalen om [handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder] ikke nogen udvidelse af beskyttelsen for denne særlige kategori af geografiske betegnelser.« (punkt 20 i dokument SCT/5/3).

Beviset for de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé på fransk territorium i forbindelse med varer, der ikke er af lignende art

199 Sådan som anført i præmis 188 ovenfor skal det for det første bemærkes, at beskyttelsen, der følger af Lissabon-aftalen, finder anvendelse, når de pågældende varer er af samme eller af lignende art.

200 For det andet skal det fastslås, at de i sag T-57/04 omhandlede varer, nemlig dem, der er omfattet af det ansøgte figurmærke — og som henhører under klasse 16, 21, 25 og 30, idet varerne i klasse 32 er genstand for sag T-71/04 — er forskellige fra dem, der er omfattet af de oprindelsesbetegnelser, som Budvar har påberåbt sig i forhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 — som henhører under klasse 32. Ingen af sagens parter sætter spørgsmålstegn ved denne faktiske omstændighed, som i øvrigt blev konstateret af appelkammeret.

201 I henhold til bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, og således som de anvendes af de franske domstole i forbindelse med beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, som er registreret i henhold til Lissabon-aftalen, må det geografiske navn, som udgør en oprindelsesbetegnelse, eller enhver anden benævnelse, der henviser hertil, for det tredje ikke anvendes for nogen anden vare eller tjenesteydelse, når denne anvendelse kan fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsens renommé. Sådan som det er anført i præmis 196 ovenfor, gør denne bestemmelse det muligt for oprindelsesbetegnelser, som er registreret i medfør af Lissabon-aftalen, at nyde en mere omfattende beskyttelse end den, der er fastsat i Lissabon-aftalen.

202 I denne forbindelse og i overensstemmelse med territorialprincippet er beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser for det fjerde undergivet lovgivningen i det land, hvor beskyttelsen påkræves (Domstolens dom af 10.11.1992, sag C-3/91, Exportur, Sml. I, s. 5529, præmis 12). Denne beskyttelse er dermed bestemt af lovgivningen i dette land og under hensyntagen til de faktiske omstændigheder der.

203 For det femte skal det fastslås, at oprindelsesbetegnelsers renommé er en følge af det image, de har hos forbrugerne. Dette image afhænger i sig selv i det væsentlige af særlige kendetegn og mere generelt af varens kvalitet. Det er dette sidstnævnte forhold, som endegyldigt lægger grunden for varens renommé, idet dette renommé kan være mere eller mindre udbredt.

204 Det følger af ovennævnte, at appelkammeret ikke har begået nogen fejl, da det anså, at Budvar skulle have fremlagt bevis for, at de omhandlede oprindelsesbetegnelser nød et renommé på fransk territorium. Dette bevis skulle navnlig have gjort det muligt at fastslå det image, som de omhandlede oprindelsesbetegnelser havde hos de franske forbrugere.

205 Appelkammeret fastslog, at Budvar ikke havde fremlagt bevis for et sådant renommé på fransk territorium. Budvar har ikke for Retten, navnlig ikke inden for rammerne af stævningen, sat spørgsmålstegn ved appelkammerets faktiske konstatering på dette punkt. Budvar har nemlig gjort gældende, at de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé kunne formodes at foreligge i medfør af bestemmelserne i fransk ret eller som følge af den registrering, der var foretaget i medfør af Lissabonaftalen.

206 Det skal fastslås, at de formodninger om renommé, som Budvar er fremkommet med, ikke kan anses for objektive omstændigheder, der gør det muligt konkret at konstatere de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé på fransk territorium eller at måle dets eventuelle omfang.

207 Det skal i denne forbindelse understreges, at cour d'appel de Paris i Habanadommen, nævnt i præmis 106 ovenfor, præciserede, at det var »ubestrideligt og mere end tilstrækkelig godtgjort gennem de i sagen fremlagte dokumenter (navnlig uddrag fra bogen *La grande histoire du cigare* samt diverse presseudklip), at havanna-cigaren med oprindelse på Cuba nyder et usædvanligt renommé og generelt anses for at være en af de bedste i verden«. Heraf følger, at cour d'appel de Paris med henblik på i den nævnte sag at efterprøve, om betingelserne i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, var opfyldt, støttede sig på objektive omstændigheder og ikke tog udgangspunkt i en formodning for de i denne sag omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé. Det var disse objektive omstændigheder, som gjorde det muligt for cour d'appel de Paris at fastslå, at den omhandlede

oprindelsesbetegnelses renommé var »usædvanligt«, og desuden at mene, at fordrejningen af en så associationsfremkaldende og »prestigefuld« betegnelses renommé risikerede at indebære en svækkelse heraf, navnlig i Frankrig.

208 Hvad specifikt angår de bestemmelser i fransk ret, som Budvar har påberåbt sig, skal det fastslås, at artikel L. 641-2, andet afsnit, i code rural ikke gør det muligt at formode, at de omhandlede oprindelsesbetegnelser har et renommé på fransk territorium. Denne bestemmelse fastslår: »Under de betingelser, som er fastsat nedenfor, kan [rå eller forarbejdede landbrugsprodukter eller levnedsmidler] opnå en kontrolleret oprindelsesbetegnelse, hvis de er i overensstemmelse med artikel L. 115-1 i code de la consommation, har et behørigt etableret renommé og er genstand for procedurerne for udstedelse af tilladelser.« Sådan som appelkammeret med rette anførte, finder denne bestemmelse i det væsentlige ikke anvendelse på oprindelsesbetegnelser, som er registreret i medfør af Lissabon-aftalen, men vedrører proceduren for at opnå en »beskyttet oprindelsesbetegnelse« i Frankrig. Der kan således ikke af denne bestemmelse udledes nogen formodning for renommé på fransk territorium i forhold til de oprindelsesbetegnelser, som er registreret i medfør af Lissabon-aftalen.

209 Denne konklusion kan ikke ændres af den omstændighed, at de franske domstole i øvrigt anvender artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, som gentager bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som hjemmel for at tildele oprindelsesbetegnelser, som er registreret i medfør af Lissabon-aftalen, en udvidet beskyttelse, når de omhandlede varer er forskellige. Der skal nemlig sondres mellem betingelserne for anerkendelse af oprindelsesbetegnelser og betingelserne for deres beskyttelse i medfør af fransk ret. Uanset at franske domstole således yder oprindelsesbetegnelser, som er registreret i medfør af Lissabon-aftalen, en mere omfattende beskyttelse end den, der er fastsat i Lissabon-aftalen — nemlig med hjemmel i bestemmelserne i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation — betyder dette således ikke, at der for disse oprindelsesbetegnelser på grundlag af en anerkendelsesprocedure, som finder anvendelse på kontrollerede oprindelsesbetegnelser, der er registreret i Frankrig, gælder en formodning for et

renommé. Det skal endvidere understreges, at en sådan formodning for et renommé på grundlag af artikel L. 641-2, andet afsnit, i code rural ikke følger af de i sagen indleverede sagsakter, og navnlig ikke af cour d'appel de Paris' dom i Habana-sagen, nævnt i præmis 106 ovenfor.

210 Heller ikke bestemmelserne i Lissabon-aftalen gør det muligt at lægge en formodning for, at de af Budvar påberåbte oprindelsesbetegnelser nyder et renommé på fransk territorium, til grund. Sådan som anført i præmis 188 ovenfor skal det indledningsvis påpeges, at beskyttelsen i medfør af Lissabon-aftalen ikke omfatter situationer, hvor de omhandlede varer, som i den foreliggende sag, er forskellige. Lissabon-aftalen kan derfor ikke indvirke på beviset for de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé på fransk territorium i forbindelse med varer, der er forskellige. Faktuelt skal det desuden fastslås, at uanset at Lissabon-aftalens artikel 2 fastslår, at »[o]prindelseslandet er det land, eller den heri beliggende region eller lokalitet, hvis navn udgør oprindelsesbetegnelsen, som har givet varen dens renommé«, kan det ikke af denne bestemmelse udledes, at oprindelsesbetegnelser, som er registreret i medfør af Lissabon-aftalen, nyder et renommé på hvert af denne aftales kontraherende parters territorium.

211 Det fremgår af samtlige disse betragtninger, at appelkammeret ikke har begået nogen fejl, da det fandt, at Budvar ikke havde fremlagt bevis for, at oprindelsesbetegnelserne havde et renommé i Frankrig, og at en af betingelserne for at være omfattet af beskyttelsen i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, således ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

212 For fuldstændighedens skyld skal det fastslås, at appelkammeret ikke blot konstaterede, at Budvar ikke havde fremlagt bevis for, at de omhandlede oprindelsesbetegnelser havde et renommé på fransk territorium, men tilføjede, at det ikke var lykkedes Budvar at »godtgøre, hvordan oprindelsesbetegnelsernes renommé, hvis det antages at eksistere, kan fordrejes eller svækkes, hvis [Anheuser-

Busch] fik tilladelse til at anvende et figurmærke, der omfattede ordet »Budweiser«, for de ansøgte varer i klasse 16, 21, 25 og 30« (punkt 53 i den anfægtede afgørelse).

213 Det skal understreges, at bestemmelserne i artikel L. 642-1, fjerde afsnit, i code rural, som er gentaget i artikel L. 115-5, fjerde afsnit, i code de la consommation, præciserer, at det geografiske navn, som udgør oprindelsesbetegnelsen, eller enhver anden benævnelse, der henviser hertil, ikke må anvendes for nogen vare af samme art eller for »nogen anden vare eller tjenesteydelse«, når »denne anvendelse« kan fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsens renommé. Det er derfor brugen af det geografiske navn, som udgør oprindelsesbetegnelsen, for en bestemt »vare« eller »tjenesteydelse«, der skal kunne fordreje eller svække oprindelsesbetegnelsens renommé. I vurderingen af risikoen for, at oprindelsesbetegnelsens renommé fordrejes eller svækkes, er det dermed nødvendigt at tage hensyn til denne vare eller denne tjenesteydelse.

214 Denne udlægning bekræftes af fransk retspraksis, navnlig af cour d'appel de Paris' dom i Habana-sagen (nævnt i præmis 106 ovenfor).

215 I denne dom fastslog cour d'appel de Paris følgende:

»Selskabet Aramis har markedsført og solgt en herreparfume under betegnelsen »havana« [...]; flakonens form minder på grund af sin lange form, som krones af en metalgrå prop [...] om formen på en brændende cigar [...]

Det er ubestridt, at lanceringen af en ny parfume indebærer en væsentlig økonomisk risiko, og at offentligheden, der ikke kender duften af parfumen, med henblik på at minimere denne risiko skal forføres, idet man i deres bevidsthed skaber et image, der gennem den evne til at fremkalde associationer, som duften kan formidle, er særlig attraktivt [...]

Valget [...] af ordet »havana« til at promovere en luksusparfume for mænd er på ingen måde tilfældig, men er udtryk for selskabets bevidste valg, nemlig gennem evnen til at fremkalde særligt stærke associationer, som ligger i det ord, at formidle et image af prestige, nydelse og god smag, som knytter sig til havannacigaren og kommer til udtryk i røgringe [...]«

216 Heraf følger, at cour d'appel de Paris for at nå frem til konklusionen, at denne betegnelses renommé kunne fordrejes eller svækkes, i vidt omfang støttede sig på den vare, som anvendelsen af det geografiske navn, der udgjorde den omhandlede oprindelsesbetegnelse, vedrørte.

217 Denne tilgang er i øvrigt blevet fulgt af franske domstole i forbindelse med franske kontrollerede oprindelsesbetegnelser. I den af cour d'appel de Paris afsagte dom af 15. december 1993 om beskyttelse af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse Champagne, som Budvar også har fremlagt for Harmoniseringskontorets instanser, blev det præciseret, at »ved at antage navnet Champagne for at lancere en ny luksusparfume, ved at vælge en præsentationsform, som minder om den for denne vins flasker karakteristiske prop, og ved i reklameslogans at anvende det image og de smagsoplevelser samt indtryk af glæde og fest, som navnet fremkalder, har appellanterne villet skabe en attraktionskraft, som er lånt fra den omtvistede betegnelses prestige«.

218 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at Budvar ikke for Harmoniseringskontorets instanser, og navnlig ikke for appelkammeret, har fremlagt nogen beviser til

støtte for, at anvendelsen af den omhandlede geografiske betegnelse, særligt for de af det ansøgte figurmærke omfattede varer i klasse 16, 21, 25 og 30, kunne fordreje eller svække de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé — hvis det antages at være godtgjort på fransk territorium. Det skal tilføjes, idet der herved er tale om en rent hypotetisk situation, at det påhvilede Budvar i tilstrækkeligt omfang at præcisere sine anbringender for at gøre det muligt for Harmoniseringskontoret at træffe endelig afgørelse i sagen.

219 Af samtlige de anførte grunde skal det andet led i Budvars eneste anbringende forkastes.

220 Følgelig bør Harmoniseringskontoret frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Anheuser-Buschs supplerende argumenter. Hvad angår de supplerende argumenter, som Anheuser-Busch har fremført, og i det omfang de måtte opfattes som et selvstændigt anbringende i henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 2, skal det fastslås, at de er uforenelige med intervenientens egne påstande og dermed bør afvises (jf. i denne retning Rettens dom af 16.11.2006, sag T-278/04, Jabones Pardo mod KHIM — Quimi Romar (YUKI), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 44 og 45). De af Anheuser-Busch fremførte argumenter tilsigter nemlig i det væsentlige at bestride visse af appelkammeret anførte faktiske og retlige aspekter. Anheuser-Busch har imidlertid ikke i henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 3, nedlagt påstand om ophævelse eller omgørelse af den anfægtede afgørelse.

II — *Sag T-71/04*

221 Ved skrivelse af 8. maj 2007 til Rettens Justitskontor har Anheuser-Busch meddelt Retten, at selskabet har trukket sin EF-varemærkeansøgning tilbage i forhold til varer i klasse 32. Anheuser-Busch har fremlagt en kopi af den til Harmoniseringskontoret den 8. maj 2007 fremsendte tilbagetrækning af registreringsansøgningen.

222 I det omfang sagens genstand i sag T-71/04 specifikt vedrører registreringen af det ansøgte varemærke for varerne i klasse 32, mener Anheuser-Busch, at det er ufornødent at forsætte sagens behandling for Retten.

223 Hvad angår sagsomkostningerne har Anheuser-Busch overladt det til Retten at træffe afgørelse herom.

224 Efter genåbningen af den mundtlige forhandling, som blev anordnet ved kendelse af 14. maj 2007, har Retten opfordret Harmoniseringskontoret og Budvar til at fremsætte deres bemærkninger til Anheuser-Buschs begæring om, at der ikke træffes afgørelse i sagen, hvilke bemærkninger er indgivet inden for de fastsatte frister.

225 Ved skrivelse af 16. maj 2007 til Rettens Justitskontor har Harmoniseringskontoret bekræftet, at EF-varemærkeansøgningen er trukket tilbage i forhold til varer i klasse 32, og anført, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sag T-71/04. Harmoniseringskontoret har med hensyn til sagens omkostninger nedlagt påstand om, at det ikke pålægges sagsomkostningerne.

226 Ved skrivelse af 22. maj 2007 til Rettens Justitskontor har Budvar taget til efterretning, at EF-varemærkeansøgningen er trukket tilbage i forhold til varer i klasse 32, og anmodet om, at Retten træffer afgørelse vedrørende sagsomkostningerne.

227 Den mundtlige forhandling blev på ny afsluttet den 24. maj 2007.

228 Henset til at varemærkeansøgningen er trukket tilbage i forhold til varer i klasse 32, er det i det foreliggende tilfælde og i henhold til artikel 113 i Rettens procesreglement tilstrækkeligt at fastslå, at sag T-71/04 har mistet sin genstand. Følgelig er det ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

Sagsomkostningerne

I — *Sag T-57/04*

229 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

230 Budvar har tabt sagen i sag T-57/04 og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets og Anheuser-Buschs påstande herom.

II — *Sag T-71/04*

231 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, hvis det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand.

232 Retten mener, at omstændighederne i det foreliggende tilfælde begrunder, at Anheuser-Busch pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) I sag T-57/04:

— **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.**

— **Budějovický Budvar, národní podnik betaler sagens omkostninger.**

2) I sag T-71/04:

— **Det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.**

— **Anheuser-Busch, Inc. Betaler sagens omkostninger.**

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juni 2007.

E. Coulon M. Vilaras

Justitssekretær Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 1835

I — International ret ..... II - 1835

II — Fællesskabsbestemmelser ..... II - 1838

III — Nationale bestemmelser ..... II - 1842

Sagens baggrund ..... II - 1845

I — EF-varemærkeansøgningen indgivet af Anheuser-Busch ..... II - 1845

II — Indsigelse rejst mod EF-varemærkeansøgningen ..... II - 1847

III — Indsigelsesafdelingens afgørelse ..... II - 1850

IV — Afgørelserne truffet af Harmoniseringskontorets Andet Appelkammer ..... II - 1851

Parternes påstande ..... II - 1854

I — Sag T-57/04 ..... II - 1854

II — Sag T-71/04 ..... II - 1855

Retlige bemærkninger ..... II - 1856

I — Sag T-57/04 ..... II - 1856

A — Om antagelse til realitetsbehandling af Budvars anden påstand ..... II - 1856

B — Realiteten ..... II - 1857

1. Første led, hvorefter artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ikke finder anvendelse ..... II - 1859

a) Parternes argumenter ..... II - 1859

Budvars argumenter ..... II - 1859

Harmoniseringskontorets argumenter ..... II - 1862

Anheuser-Buschs argumenter ..... II - 1866

b) Rettens bemærkninger ..... II - 1869

2. Det andet, subsidiært fremførte led om appelkammerets fejlagtige anvendelse af artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural ..... II - 1877

a) Parternes argumenter ..... II - 1877

Budvars argumenter ..... II - 1877

Harmoniseringskontorets argumenter ..... II - 1882

— Nødvendigheden af at godtgøre oprindelsesbetegnelsens renommé ..... II - 1882

— Fordrejningen eller svækkelsen af oprindelsesbetegnelsens renommé ..... II - 1887

Anheuser-Buschs argumenter ..... II - 1889

b) Rettens bemærkninger ..... II - 1892

Overensstemmelsen mellem de i artikel L. 641-2, fjerde afsnit, i code rural opstillede bestemmelser og bestemmelserne i Lissabon-aftalen for varer, der ikke er af lignende art ..... II - 1894

Beviset for de omhandlede oprindelsesbetegnelsers renommé på fransk territorium i forbindelse med varer, der ikke er af lignende art ..... II - 1898

II — Sag T-71/04 ..... II - 1905

Sagsomkostningerne ..... II - 1907

I — Sag T-57/04 ..... II - 1907

II — Sag T-71/04 ..... II - 1907